

τυχίαν σου. Ἐπανήλθεν ἡ Ἀρθρομένη Ἀν- γαρία :

Ὅσον ἐλυτήθην διὰ τὴν ἀσθενείαν σου, Μέλλον Ναύαρχε, πόσον ἐχάρην ὅταν εἶδα ὅτι εἶσαι πλέον ἐντελῶς καλῶς.

Καλοῦστίκο ἦτο τὸ ποιηματάκι, Λιονοσειπῆ Ὀλυμπε, ὄχι ὅμως καὶ διὰ τὴν δημοσιεύθη ἄ- ριον.

Ποῦ πράγματι μὲ εὐχαρίστησε, Λιδὴν τοῦ Παρνασσῶ, ἡ περὶ ἐξετάσεων τῆς γυμναστικῆς πληροφορία σου, καὶ εἶνε ἀξίειπαινος τῶντι ὁ διευθυντῆς τοῦ Δυκείου σας διὰ τὰς προσπά- θειας τοῦ τῶν ὁποῖας πρὸς τελείαν μόρφωσιν τῶν μαθητῶν τὸν καταβάλλει.

Ναί, Ἡρωϊκὴ Πάρρα, θὰ δημοσιευθῶν τὰ ἀποτελέσματα τῶν περυσινῶν διαγωνισμῶν.

Τώρα εἶνε ἐντελῶς καλὰ τὸ ἀδελφάκι σου, Σφίγγ; Ἀχ! αὐτὴ ἡ κατηραμένη διφθερίτις! νὰ εἰμποροῦσα νὰ τὴν ἐξορίσῃ εἰς καμμίαν ἔ- ρημον ποῦ νὰ μὴ εὐρίσκη παιδάκια.

Ὁ! Ταπεινὸν Ἴον, τὸ μικρὸ σου γραμμα- τάκι μοῦ ἔφερε πολλὴν χαρὰν· μὲ πληροφορεῖ ὅτι τώρα ποῦ ἦσο ἀσθενὴς δὲν ἠσθάνης καμμίαν πλῆξιν διότι κατεγίνετο νὰ λύσῃ τὰς πνευμα- τικὰς ἀσκήσεις μου. Ὅστε ὁ σκοπὸς μου νὰ σὰς διασκεδάσω ἐπιτυχῶς, ἔ;

Προσπάθησε νὰ εὐρῆς καὶ ἄλλας λύσεις, Μῦ τῶν Ἀγγῶν. Θὰ χαρῆς καὶ σὺ, θὰ χαρῶ κι' ἐγὼ θὰ χαροῦν καὶ ὅλοι ἔς τὸ σπίτι σας.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

(Δι' ἰσοσθέντων ἀπὸ 19 Ἰουλίου ε.ε.)

554. Λεξιγράφος.

Τὸ πρῶτον εἶνε πρόθεσις, μονὴ τὸ δευτέρον μου Ἑλιττωμα πολὺ κακὸν εἶνε τὸ σύνολόν μου.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Περικλέους.

555. Στοιχειογράφος.

Τὰ ὄρη μὲ διεκδικούν, ὡς εἶμαι ἀν μ' ἀφίσης. Τὰ μόρια τ' ἀρνητικά, ἀν λῦτα, τὸ θελήσης.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Παπαδοπούλου.

556. Στοιχειογράφος.

Ἐάν κώμην τοῦ Πηλείου χωρὶς πρᾶξην ἀξίσης Ζῶν ἐκ τῶν σαρκοφάγων παρεούθις θὰ σχημα- τίσῃς.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Βραστοῦ τῆς Φύσιος.

557. Αἰνεύμα.

Εἶμαι νῦν ἀστὴρ ὄρατος ζωηρὸς καὶ φλογερὸς· πλὴν θεὸς τὸ πάλαι ἦμην φοβερός καὶ τρομερός.

Ἐστὴν ὑπὸ Βλαδομήρου τοῦ Μονομάχου.

558. Μωσαϊκόν.

Ἡ Ὀχὴ καὶ ὁ Ἐλικόν, ἡ Ἰδὴ καὶ ὁ Κίθαιρον, ἡ Πάρνης, ὁ Λυκαβητό, ὁ Τυμφρηστός, ὁ Ὑμητός, σοὶ δίδουν τὰ αὐστατικά που πρέπει νὰ ζητήσης ὅπως ἀρχαίου ἄρχοντος τ' ὄνομα σχηματίσης.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Τῆς ο τοῦ Φοῖβου.

559. Πρόβλημα.

Νὰ διαιβῆθῃ ὁ ἀριθμὸς 52 εἰς δύο μέρη ὥστε τὸ μεγαλύτερον διαιρούμενον διὰ τοῦ μικροτέρου νὰ διδῇ πηλίκον 4 καὶ ὑπόλοιπον 2.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Βασιλείου Ἀπολλωνίου.

560. Ἀστὴρ.

Ν' ἀντικατασταθῶσιν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων ὥστε ν' ἀναγινώσκειται κα- θέτως μὲν ὄνομα φυτοῦ, ὁ- ριζοντίας δὲ νήσου τῆς Τουρκίας καὶ ὀνοματὶ δὲ νόματα πόλεως καὶ ποτα- μου τῆς Ἑλλάδος.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ὑψηλῆς Κυριακοπούλου.

561. Ἀπροσδόκητον.

Ἀπὸ τὸ 9 ἀφαιρῶ 3 καὶ μένει ὑπόλοιπον 1. Πῶς συμβαίνει τοῦτο;

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἀνθού τῆς Ἀγγῶν.

562. Λεξιθηρία.

Ποῖα ἑλληνικὴ λέξις πεντασύλλαβος ἔχει ἐπτά π;

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Κομμικοῦ Ἀριστοφάνους.

563. Σταυρός.

Διὰ τῶν ἐπομένων γραμμάτων σχηματίσον τὸ ὄνομα πρωτεύουσας ἐυρωπαϊκοῦ κράτους καὶ πόλεως τῆς Ἑλλάδος: ΑΑΑΠΗΑΠΡΡΣΣΣ.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Βασιλείου τῆς Ἀνοήτου.

564. Ρόμβος.

Διὰ τὸ πρῶτον κ' ἔσχατον ἔς τοὺς Πρώσσους [νὰ προστερῆς.]

Τὸ δεύτερον ὦ φίλε μου, ὡς μέλος σου τὸ ἔχεις. Τὸ τρίτον εἶνε δένδρον τι καὶ μάντευσε ὅποιον. Τὸ τέταρτόν μου ζῶν τι ἀλλὰ πολὺ ἀρχεῖον.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἀτρομήτου Θαλασσομάχου.

565. Κλιμακωτόν.

Ν' ἀντικατασταθῶσιν οἱ σταυ- ροὶ διὰ γραμμάτων οὕτως ὥστε νὰ ἀναγινώσκειται εἰς μὲν τὸ δε- ξιὸν σκέλος] τὸ ὄνομα ῥήτορος Ἀθηναίου, εἰς δὲ τὸ ἀριστερὸν τυράννου τῆς Ἐφέσου, εἰς τῆς κτωτάτης βαθμίδας ὑπαιστιμῶδες ὄρος τῆς Εὐρώπης εἰς τὴν μεσαιὴν ἡμέραν τοῦ σώματος καὶ εἰς τὴν ἀνωτάτην μέρος τοῦ ὀφθαλμοῦ.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἀγριολοῦλουδου Ἀριστοφάνους.

566-568. Μεταμορφώσεις.

1. Ὁ Ἴππος διὰ 4 μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ ὄνος. 2. Ἡ Κρήτη δι' 8 μεταμορφ. νὰ γίνῃ Κύπρος. 3. Ἡ Ἄργα δι' 9 μεταμορφ. νὰ γίνῃ Ἄργος.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Κέρης τῆς Δοξαμάνης Ἰδης.

569-572. Κεκρυμμένα ὀνόματα ὀρίων.

1. Ἡ Καρράρα τῆς Ἰταλλίας ἐξάγει πολὺ τιμὰ μάρμαρα. 2. Τῶν ἀλωπέκων ἡ οὐρά λίαν μακρὰ εἶνε. 3 καὶ 4. Ὁ πόλεμος καταστρέφει τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἀρχιμήδους.

573-576. Μαγικὸν γράμμα.

Δι' ἀντικαταστάσεως ἐνὸς γράμματος ἐκά- στης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἄλλων δύο, πάντοτε τῶν αὐτῶν, νὰ σχηματισθῶσιν ἄλλαι τόσαι λέ- ξεις: Ὀλίγος, αὔρα, Ἰκαρος.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ζαχαρίας Ι. Μακρῆ.

577. Συλλαβικὴ ἀκροστιχίς.

Δι' ἀρχικαὶ συλλαβαὶ τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα συζύγου ἀρχαίου βασιλέως. 1. Ὅρος τῆς Ἑλλάδος. 2. Θεός. 3. Μα- γικὸν σκεῦος τῶν ἀρχαίων. 4. Ποταμὸς τῆς Ἑλλάδος.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Κέρης τῆς Δοξαμάνης Ἰδης.

578. Ἑλλητισοῦμφωνον.

Τὸ αἰο—αἰο—αἰο—αἰο—αἰ—εἰω—εἰε—η— ιαί—αἰ—αἰο.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ζαχαρίας Ι. Μακρῆ.

579. Γρίφος.

$\frac{N}{O} \quad T \quad \frac{N}{T} \quad SP +$

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Σαίτην.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συντάττειν ὑπὸ τῆς Ἰουστινιανῆς τῆς Παίδεως ὡς τὸ κατ' ἔχον παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶ παρασθὴν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ἀθηναίων καὶ ὑπὸ τῆς Οἰκουμένης Πατριαρχεῖου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ΕΤΟΣ Ἑωτερικοῦ δραχ. 5.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 7 Αἰ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωταὶ δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 10.—Ἐν πᾶσι ἔξωτ. φρ. χρ. 0,15 ΓΡΑΦΕΙΟΝ: ἐν Ἀθήναις Πλατεία Ὀμονοίας, ἀριθ. 10 τῆς ὁδοῦ Δόρου.

Περίοδος Β'—Τόμ. 1ος.—19

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 25 Ἰουνίου 1894

Ἐτος 16ον.—Ἀριθ. 19

Η ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ ΡΟΖΑΛΒΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΣΕΡΦΟΝ ΔΕΛΑΒΡΥΓΙΕΡ [Συνέχεια ἴδε σελίδα 137]

ΙΖ'

Ἡ ἐγκάρδιος φίλια, ἡ συνομιλία τοὺς νέους, ὑφίσταται ὁμοίως καὶ μεταξὺ τῶν γονέων τῶν οὕτως ὥστε τὸ σύμ- πλεγμα τοῦτο τῶν φίλων ἀποτελεῖται—πρᾶγμα σπάνιον,— ἀπὸ ἀνθρώπων πραγματικῶς εὐτυχεῖς. Ὁ κ. Μορδάς καὶ ἡ κυρία Μπρεβάλ ἀπολαμβάνουσι περισσότερον τῶν ἄλλων τὸ παρόν, διότι καθεὶς ἐξ αὐτῶν ἐνθυμεῖται ὅτι πολὺ εἶχεν ὑποφέρει αὐτὴ μὲν βλέπουσα τὸν σύζυγόν της καταδυστη- ρημένον πάντοτε ἀπὸ τὸν ἑαυτόν της καὶ ἀπὸ τὸ ἐπάγ- γελμά του· ἐκεῖνος δὲ ὡς ἐκ τῆς ἐγκληματικῆς ἀδιαφορίας τῆς κρεόλης.

Ὁ πρῶτον συμβολαιογράφος ἀπασχολεῖ τὰς ὄρας τῆς ἀναπαύσεώς του εὐαρέστως καὶ ἐπωφελῶς. Ἀντιπρόσωπος μίᾳ ἀσφαλιστικῆς ἐταιρίας, αὐξάνει τὴν εὐπορίαν τοῦ οἴ- κου του· ἐκτὸς τούτου παρέχει τὴν πολυτιμὴν του συνδρο- μήν, ὡς σύμβουλος, εἰς παντὸς εἶδους ἀγαθοεργούς συλ- λόγους.

Καὶ ἡ πριγκήπισσα Ροζάλβα, ὅταν καμμίαν φοράν ἀνα- τρέχῃ εἰς τὸ παρελθόν καὶ ἐνθυμῆται πόσον ἄλλοτε ἀπε- στρέφετο τὴν τάξιν καὶ πόσον τὴν ἐτρόμαξεν ἡ ἰδέα τοῦ κα- θήκοντος, συλλογίζεται τί θὰ ἐγένετο αὐτῇ, τί θὰ ἐγένετο ἡ οἰκογένειά της, ἂνευ τῆς θείας Θρησκείας, εἰς τὴν ὁποίαν ἀφείλε τὴν σημερινὴν εὐτυχίαν της. Καὶ τότε εὐχαριστεῖ τὸν Θεὸν διὰ τὴν τοιαύτην πορείαν τῶν γεγονότων, ἐν ᾧ περὶ αὐτὴν καθεὶς σκέπτεται ὅτι ὀλίγοι νεάνιδες θὰ ἦσαν ἰκαναὶ νὰ ἐργασθοῦν γενναίως ὅσον ἐκεῖνη.

Ὅλοι ἐν τούτοις θὰ το ἔκαμνον ἐάν ἐγνώριζαν τὴν βα- θεῖαν χαρὰν, τὴν ὁποίαν ἠσθάνετο ἡ Εὐτυχία ἐν τῷ μέσῳ τῆς οἰκογενειακῆς εἰρήνης, ἡ ὁποία ἀληθῶς ἦτο ἔργον της. Τὸ πνεῦμά της, συνειθίσαν πάντοτε νὰ βλέπῃ τὴν ἀληθῆ καὶ καλὴν ὄψιν τῆς ζωῆς, δὲν παρεσύρετο πλέον ἀπὸ τὸ παραδειγμα ἐκείνων, τῶν ὁποίων ὁ βίος ἦτο μίᾳ αἰωνία καὶ ἄσκοπος διασκεδάσις. Εἶχεν ἐπισκεφθῆ πολλὰκις τοὺς Πα- ρισίους, ἐβλέπε δὲ ἄλλως τὸν καλὸν λεγόμενον κόσμον, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐπλημμύρει ἡ ἀκτὴ τοῦ Διναρ κάθε καλοκαίρι. Πόσον μακρὰν τὴ φεαίνετο ἡ ἀληθῆς εὐτυχία, ἡ οἰκογε- νειακὴ εὐτυχία, ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς τοὺς πλήρεις ἐγωισμοῦ, ἐπάρσεως καὶ ματαιοδοξίας!

Μὲ τοιαύτας σκέψεις καὶ διαθέσεις τὴν εὐρεν ἡ δεκάτη ἡδὴν ἐπέτειος τῶν γενεθλίων της. Ἦτο ἡ 2 Μαρτίου 1881, διὰ νὰ ἐορτάσων δὲ ὅσοι δὲ δυνατόν ἐπισημότερον τὴν μεγά- λην αὐτὴν ἡμέραν, ὅλοι καὶ ὅλα ἦσαν εἰς ἐνέργειαν εἰς τὴν Μαγύλιαν. Ὁ Ἀγγῶν ἐφώνησεν ἕνα σωρὸν πράγματα, ἡ Ἀ- ριάνη καθαρίζει τὰ χρυστάλλινα σκεῦη, τὰ ὅποια εἰς ἐκτά-

«Ὀρμησαν κατὰ τοῦ ἐχθροῦ μὲ κραυγὰς ἀγρίας» (Σελ. 146. στήλ. β.)

τους περιστάσεις μεταχειρίζονται, ἡ δὲ Λίνα προετοιμάζει τὰ καλλίτερα ἐπιτραπέζια τῆς οἰκίας. Ἐξ ἄλλου ἡ κυρία Μορδάς ταξιδεῖ φιλοκάτως ἐντὸς ἰδιαιτέρων πινακίων με- ταλλίων, διαφόρους καρπούς, ρώδια, πορτοκάλια, μῆλα, ἀγλάδια μὲ φύλλα ὑπέρουθρα, καὶ σταφυλάς λαμπρὰ διατη- ρουμένας, μολονότι δὲν εἶνε τῆς ἐποχῆς. Ὅταν ὁ μαῦρος, διὰ μεγαλοπρεποῦς ὕψους, λαμβάνῃ διὰ τῶν χειρῶν κανὲν τῶν ὀρειῶν τούτων πινακίων διὰ νὰ τὸ μεταφέρει εἰς τὴν τρά-

ΑΝΤΙ ΔΡΑΧΜΩΝ ΔΥΟ ΚΑΙ ΗΜΙΣΒΙΑΣ ΜΟΝΟΝ ΜΙΑΝ ΔΡΑΧΜΗΝ ΟΙ ΠΑΛΑΙΟΙ ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Ἐκάστος τόμος ἐκτὸς τοῦ μυθιτορημάτος του καὶ τῆς ἄλλης ποικίλης ὕλης ἔχει καὶ 100—130 εἰκόνας.

Ἐκτακτὸς ὅλων εὐκαίρια παρέχεται ἀπὸ σήμερον εἰς τοὺς γονεῖς τοὺς ἐπιθυμοῦντας τὴν διὰ τῆς ἀναγνώσεως ἠθικῶν βιβλίων μόρφωσιν τῶν τέκνων των.

Ἡ Διευθύνσις τῆς Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν σχηματίσασα πλήρεις σειρὰς τῶν μέχρι τοῦδε ἐκδοθέντων 23 τόμων τοῦ πε- ριοδικικοῦ τούτου, ἀπεφάσισε νὰ προσφέρῃ εἰς τὸ Κοινὸν τοὺς πλεονάζοντας τόμους εἰς τιμὴν καταπληκτικῶς εὐθνήν, εἰς τὸ τρίτον σχεδὸν τῆς ἀξίας αὐτῶν, ἧτοι πρὸς δραχμὴν 1 τὸν τόμον, ἀντὶ τῆς συνήθους αὐτῶν τιμῆς τῶν δραχμῶν 2,50.

Οἱ πλεονάζοντες καὶ παρεχόμενοι εἰς τό- σον μικρὰν τιμὴν τόμοι εἶνε ὁ πρῶτος καὶ

ὁ τέταρτος μέρη τοῦ εἰκοστοῦ τρίτου, ἧτοι πάντες οἱ ἐκδοθέντες μέχρι τοῦδε τόμοι τῆς Διαπλάσεως, ἐκτὸς τοῦ δευτέρου καὶ τοῦ τρίτου, ἐν ἧλω δηλαδὴ 21 τόμοι, πωλού- μενοι καὶ χωριστὰ ἕκαστος.

Καὶ ἐξ ἄλλων μὲν τόμων εἶνε ὀλίγα τὰ πλεονάζοντα καὶ εἰς τὴν τιμὴν τῆς μιᾶς δραχμῆς προσφερόμενα ἀντίτυπα, ἐξ ἄλλων δὲ περισσότερα. Ἐπομένως οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ ἀποκτήσωσιν ὅλην τὴν σειρὰν τῶν 24 τόμων πρέπει νὰ σπεύσωσιν ἐκ τῶν πρῶ- των, διότι ἐκ τῆς προθυμίας μεθ' ἧς ἠγο- ϶άζοντο μέχρι τοῦδε οἱ τόμοι τῆς Διαπλά- σεως εἰς τὴν τιμὴν τῶν δραχμῶν 2,50 βέβαιον εἶνε ὅτι ἐντὸς ὀλίγου χρόνου

διαστήματος θὰ ἐξαντληθῶσι πάντες οἱ παρε- χόμενοι εἰς τὴν ἡλαττωμένην ταύτην τιμὴν τῆς 1 δραχμῆς, μεθ' ὅ αἱ ὀλίγοι φυλαττο- μεναὶ ἐν τῇ ἀποθήκῃ πλήρεις σειραὶ τῶν 23 τόμων θὰ πωλῶνται καὶ πάλιν εἰς τὴν ἀρχικὴν τῶν τιμῶν, πρὸς δραχμὰς 2,50 ὁ τόμος.

Οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις πρέπει νὰ πέμπωσι κατ' εὐθείαν πρὸς τὸ Γραφεῖόν μας, δι' ἕκαστον ζητούμενον τόμον δραχ. 1,10, διὰ 10 λεπτά ἀπαιτοῦνται διὰ ταχυδρομικὰ τέλη ἕκαστου τόμου. Οἱ δὲ ἐν τῷ ἐξωτε- ρικῷ πέμπουσιν εἰς χρυσὸν τὸ ἀντίμισμα (φράγκον χρυσοῦν ἐν δὲ ἕκαστον τόμον), ὅς προσθέτουσι δὲ ταχυδρομικὰ τέλη.

Τὸ ἀντίμισμα τῶν συνδρομῶν ἀποστέλλεται κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδοπούλου, ἐκδότην τῆς Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν, εἰς Ἀθήνας, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, χαρ- τονομιματῶν παντὸς Κράτους, χρυσοῦ, τοκομεριδίων, συναπο- λαγματικῶν ἐντὸς συστημένης ἐπιστολῆς. Ποσὰ μικρότερα τῶν 5 φράγκων, ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ, εἶνε δεκτὰ καὶ εἰς γραμματόσημα. Οἱ ἀλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ γνωστοποιῶσιν ἡμῖν ἐγκαιρῶς τὴν νέαν των διευθύνσιν, συναπο- στέλλοντες τὴν παλαιὰν των διευθύνσιν καὶ 25 λεπτῶν γραμμα- τίστημον διὰ τὴν διακίνησιν τῆς ἐκτενέσεως τῆς νέας ταίνιας.

Παρακαλοῦνται οἱ μὴ λήψεις φύλλον γινόμενα μετὰ παρλιεῖν δεκαπενθήμερον τὸ πᾶν ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως των εἶναι ἀπαράδεκτα.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν κληρικῶν τῆς Ἀσπιδίου Κωνσταντινουπόλεως 1864—8717.

πεζαν, ή εικών είνε άξία ζωγράφου.

Είς τούς φαιδρούς φθόγγους, εΐς τούς θορυβώδεις γέλωτας τής έορτής, άναμιγνύεται έν τούτοις και εΐς επικήδειος, άπαγγελθείς υπό τής Αΐνας: ο τής πτωχής κουρουκού Ροζάλλας, άποθανούσης τόν Ίδιον έκείνο έτος από γήρατεΐα. Από πολλών μηνών άλλο δέν έκαμνε παρά να πτερυγίζη επίπónως ένα πρωτότην εύρον έξηπλωμένην νεκράν μέσα εΐς τόν κλουβί τής. Η γηραιά μαύρη τήν έθαπεν εΐς έν κοίλωμα βράχου και επί τού χώματος, τόν όποϊον έπεσώρευσεν έκεί, έφύτευσε βιολέττας. Σήμερον τά επιτάφια ταύτα άνηθ εύρίσκονται έν πλήρει άκμή, έξ αΐτων δέ άποτελεΐται ή εύώδης άνοδόςμη τήν όποιαν φέρει επί τού στήθους ή ήρωΐς τής έορτής.

Τήν ίδιαν ήμέραν ήλθε τηλεγράφημα συγχαρητήριο έν μέρος του Ρολάνδου. Ο Μάξιμος επίσης έστειλε τά συγχαρητήριά του.

Ολίγον χρόνον μετά τήν εΐς τόν Δινάρ έγκατάστασιν του συμβολαιογράφου, ήλθεν ή άνησυχαστική είδησις ότι ή ίλη των ουσάρων, τής όποιος άπετέλουν μέρος ο Καλονής και ο Μπρεβάλ, άνεχώρει εΐς Τύνιδα. Οί νέοι θά έπεβιάζοντο τήν 22 Μαρτίου, έν Μασσαλία, και έστειλλον εΐς τούς γονείς των άποχαιρετισμού έπιστολάς, μή δυνάμενοι να έλθουν να τους άποχαιρετίσουν αυτοπροσώπως. Και οί δύο έφαινοντο πλήρεις ένθουσιασμού: Αΐ έπιστολάι των άπέπνεον όσμήν πυρίτιδος.

Η κοινή άνησυχία και λύπη συνέσφιξε έτι μάλλον τούς δεσμούς των δύο οικογενειών. Η κυρία Μορδάς και ή κυρία Μπρεβάλ είχαν πολλάκις νάνακοινώσουν προς άλλήλας τάς αΐτάς σκέψεις, ή δέ συνδιάλεξις των περιωρίζετο αποκλειστικώς εΐς τά κατά τόν Μάξιμον και τόν Ρολάνδον.

Ούτοι δέ φθάσαντες εΐς Βώνην, μετά τριήμερον πλοΐν, έστρατοπέδευσαν στήσαντες μίαν μικράν σκηνήν, εΐς τήν όποιαν εΐσήρχοντο τετραποδηΐ. Εΐς τήν ζώνη ταύτην τήν πλήρη περιπετειών ο Ρολάνδος εύρισκεν ιδιαίτερον θέλητρον, άνεδείχθη δ' έν αΐτή έξοχος διοργανωτής και βοηθός έφαρμόζων πολλάς μεθόδους έν χρήσει παρά τοΐς Σιού. Ούτω παρεΐχε πολλάς ύπηρεσίας περι έαυτόν, φυλάττων τάς καλλιτέρας διά τόν φίλον του Μάξιμον. Προς μεγάλην του λύπην ή διαφορά του βαθμού ήμπόδιζε τόν άνθυπολοχαγόν και τόν δεκανέα να ίππεύουν πλησίον άλλήλων, διασχίζοντες τήν Κρουμερίαν' άλλ' εΐς κάθε σταθμόν έπεζήτουν τήν εύκαιρίαν νάναλλάξουν τάς περι τής ώραιάς εκείνης χώρας έντυπώσεις των. Έθαύμαζον τήν άφθονον φυτείαν τής πεδιάδος, τάς επί των όρέων δρύς, τούς ώς όφεις έλισσομένους ποταμούς, τόν διαυγή ούρανόν, τούς

Αραβάς βουκόλους, με τά γραφικά των βουρνούκια. Τόν σύνολον τούτο, κατάλληλον μάλλον ώς σκηνή ειδυλλίου, ή ώς πεδίο μάχης, συνεκίνησεν ιδιαιτέρως τόν άδελφόν τής Εύτυχίας και τω ένέπνευσεν ώραίους στίχους, τούς όποιους έστειλε προς τήν άδελφήν του, γραμμένους με μολυβδοκόνδυλον εΐς μίαν στιγμήν άναπαύσεως.

Η πρώτη μετά των Κρουμέρων άψιμαχία ένέπνευσεν άκόμη μίαν ώραιαν σελίδα εΐς τόν νέον' άλλα κατόπιν ή άλληλογραφία διεκόπη, έγινε άτακτος. Ούτε ο Ρολάνδος, ούτε ο άνθυπολοχαγός δέν έγραπον πλέον εΐς τήν τακτική των ήμερομηνίαν. Τάς ήμέρας εκείνας προσέβαλον να στενά του Φεδνεχαλά. Η μάχη ύπέρξε πεισματώδης. Οί Κρουμέροι, άσυγκρίτως πολυαριθμότεροι των Γάλλων, ώπλισμένοι διά μακρών τουφεκίων παλαιάς κατασκευής, τά όποια ώνόμαζον μ ο υ κ ά λ ο υ ς, έφερον εΐς τήν ζώνη σωλήνας καλαμίνας εΐς τούς όποιους ένέκλειον τήν πυρίτιδά των. Ίδόντες τούς ίππεΐς μας, απέβαλον τά τουρνούζιά των, τά όποια τους έδυσκόλευαν εΐς τάς κινήσεις των, και πάλλοντες τά όπλα των, ώρμησαν κατά τού έχθρου με κραυγές άγρίας. Κατά τόν κρισιμότερον τής συμπλοκής, ο ούλαμος του άνθυπολοχαγού Μπρεβάλ, προσεδλήθη μετά τσαούτης μανίας, ώστε και αΐτός ο Ίδιος εύρέθη περικυκλωμένος από τόσο πλησίον ώστε έδέησε να κάμη χρήσιν του πολυκρότου του. Έπυροδόλησε δεξιά και άριστερά κατόπιν άρπάσας τόν πλησιέστερον Κρουμέρον, ήρχισε να μάχεται προς αΐτον στήθος προς στήθος. Εΐς έκ των δύο βεβαίως θά έπιπτε. Τήν στιγμήν εκείνην όρμα ως λέων ο Ρολάνδος και ρίπτεται εΐς τόν μέσον των μαχομένων. Μακρόθεν είχαν Ίδω τόν κίνδυνον, τόν όποϊον διέτρεχεν ο Μάξιμος, και μετά των στρατιωτών του καώρθωσεν να φθάση μέχρις αΐτου. Πτοηθέντες έκ τής αίφνιδίας ταύτης προσβολής οί Κρουμέροι, φοβούμενοι δέ μήπως περικυκλωθώσιν υπό άποσπάσματος μεγαλύτερου υπεχώρησαν και διά τής φυγής των άφήκαν τόν διλιγάριθμον εκείνον άλλ' ήρωϊκον στρατόν, κύριον του πεδίου τής μάχης.

Ο Μάξιμος είχε πληγωθή έλαφρώς' ένψ δ' έθεραπεύετο εΐς τόν φορητόν νοσοκομειον του λόχου, ο Καλονής άνεφέρετο εΐς τήν ήμερησίαν διαταγήν και έδέχετο τά συγχαρητήρια των άρχηγών του. Ο Ίδιος έστειλεν εΐς τόν Δινάρ μακράν έκθεση περι τής πράξεώς του, τήν όποιαν μετροπρόνως άπεκάλεϊ «εύτυχή τόλμην»' έδιδε δέ και τάς δεούσας πληροφορίας περι τού φίλου του, ο όποϊος μετά δυσκολίας άκόμη θά μετεχειρίζετο τήν χειρά του διά να γράψη. Αργότερα ο Μάξιμος έγραψε και αΐτός και

διηγήθη τόν έπεισόδιον, άποδώσας πλέον τήν αληθή του άξίαν εΐς τόν Ρολάνδον και προκαλέσας τόν δίκαιον ύπερ αΐτου ένθουσιασμόν. Έκτός τούτου και αΐ έφημερίδες εξήραν τήν άνδρείαν των δύο φίλων, διηγηθείσαι τόν έπεισόδιον.

Κατά τάς ώρας τάς όποιας δέν τους άπησχόλει ή ύπηρεσία, οί δύο φίλοι συήρχοντο διά να όμιλήσουν περι τού Δινάρ, τόν όποϊον, τόσο διά τόν ένα και τόν άλλον, ήτο ο έπίγειος παράδεισος' όμιλουν μετά τής αΐτης ευχαριστήσεως περι τού παρελθόντος, άνακαλούντες τάς άναμνήσεις τής πρώτης των γνωριμίας' περι τού παρόντος, συλογιζόμενοι τούς γονείς των, τάς άδελφάτας των' περι τού μέλλοντος, σχεδιάζοντες να επανέλθουν, αν κανείς μ ο υ κ ά λ ο ς δέν τους έκαμνε χαλάστραν. Όταν έπρόκειτο περι τού μέλλοντος ο Ρολάνδος έδεικνύετο περισσότερο διαχυτικός από τόν φίλον του. Έξωμολογείτο προς αΐτον τήν έπιθυμίαν ήν είχε να διεΐθη τόν βίον του όλόκληρον εΐς τήν ώραιαν εκείνην βρεττανικήν γωνίαν, και μίαν ήμέραν μάλιστα έπρόφερε τόν όνομα τής Αλικής Ροσμπριζέ, έρωτήσας αΐτον να τω εΐπη ειλικρινώς αν ένόμιζεν ότι θά τον ήθελεν εκείνη ως σύζυγον.

«Νομιζω ότι άπατάσαι πολύ αν νομιζής τόν έναντίον» απήντησεν ο Μάξιμος.

«Και συ πότε θά κάμης σχέδια περι γάμου;

— Α, εγώ όχι, αγαπητέ μου. Με νομιζεις τρελλόν; Εΐμαι μόλις 22 έτών δέν έχω περιουσίαν και μόλις εύρίσκωμαι εΐς τήν άρχήν του σταδίου μου. Ορατός γαμβρός μά τήν αλήθειαν!

— Τί έχει να κάμη; Μήπως δέν έχεις μέλλον λαμπρόν;

— Ίσως' άλλα και πάλιν ή μεταξί μας διαφορά εΐνε μεγάλη. Πρέπει να φιλοδοξη κανείς μόνον όσα εΐμπορει να επιτύχη. Σου ύπόσχομαι όμως ότι εύχαρίστως θά σου γίνω κουμπάρος όταν θά πραγματοποιήσης τά σχέδιά σου.

Ο ήχος τής σάλπιγγος, διέκοψε τήν συνομιλίαν των δύο φίλων.

Ο Καλονής έπέστρεψε πρώτος εΐς Γαλλίαν, με βαθμόν λοχίου, φέρων και έν στρατιωτικόν άριστεύον. Μετά δύο μήνας τον εύρεν εΐς τόν Δινάρ και ο Μάξιμος, φέρων τόν σταυρόν τής Λεγεώνας τής τιμής' οί μαύροι τής Μανωλίας έφιλονείκησαν πολύ με τούς ύπηρετάς τής έπαύλεως Σιμόνης, περι τής αξίας των δύο παρασήμων, διότι κανείς ή φιλοτιμία δέν τω έπέτρεπε να θεωρήση τόν τού κυρίου του κατώτερον.

Αργότερα τόν θέμα τούτο τής συνομιλίας υπεχώρησεν εΐς άλλο, μάλλον ένδιαφέρον. Πλούσιός τις Βραζιλιανός, διελθών τόν θέρος εΐς τόν Δινάρ, και αγαπήσας τόν τόπον ήγόρασεν εκεί έν

οικόπεδον, διά να κτίση έπαυλιν. Αΐ έργασία ήρχισαν άμέσως και εΐς διάστημα ολίγων μηνών τόν κτίριον υπερατώθη. Η έγκατάστασις ήρχισε και ο κύριος έφερον εΐς τόν Δινάρ τούς ύπηρετάς του, τούς όποιους έως τότε δέν είχε χρειασθή, μένων εΐς τόν ξενοδοχείον. Μεταξύ των ύπηρετών αΐτου ήτο και νεαρός τις μαύρος, ο όποϊος εξήτησεν εΐς γάμον τήν Αριάδνην.

Μετά πολλούς διαταγμούς — διότι ή καλή θαλαμηπόλος έλυπεΐτο νάφήση τήν θέαν της και τήν οικογένειαν του Μορδάς, με όλην τήν έπιθυμίαν τήν όποιαν είχε να ύπανδρευθή, — απήντησε να ΐ. Ούτω δέ ο γαμβρός τή έστειλεν ως άρραβώνα ένα χονδρόν δακτυλίδι χρυσόν με τοπαζία.

Η Εύτυχία, κατά τόν βραχύ μέχρι τού γάμου διάστημα, εξήτησεν αντικαταστάτριαν τής Αριάδνης' και ως τοιαύτην εύρε τήν νεάνιδα εκείνην, ή όποια εΐς τάς εξετάσεις, αν ένθυμείσθε, τού σχολείου των Καλογραιών, είχε κάμη τόν Ρολάνδον να δείξη πόσον δεξιάς έγκαστήριμος ήτο. Πολλάκις έως τώρα είχαν μεταχειρισθή εΐς τήν Μανωλίαν τήν κόρην αΐτην διά διαφόρους ύπηρεσίας, ώστε ήξευρε καλά τά συστήματα της οίκιας και μάλιστα τάς ιδιοτροπίας της Αΐνας, υπό τάς διαταγές τής όποιος θά εΐργάζετο.

Έν τούτοις ή ήμέρα του γάμου πληγαίει. Έτοιμάζων τήν νυμφικήν εσθήτα, εύρωπαϊκήν, κατάλευκον. Ο γαμβρός επίσης παραγγέλλει φράκον και άγοράζει λευκά χειρόκτια. Ολον τόν Δινάρ όμιλεί περι τού γάμου τούτου. Κρίμα, λέγουν, να μη γίνη τόν καλοκαΐρι! Πόσον θά διεσκέδαζαν οί ξένοι. . . άλλα και πάλιν οί περιεργοί εΐνε πολλοί και τήν προσδιορισμένην ήμέραν ή πομπή βαδίζει διά διπλού στοίχου τοιοούτων, υπό τόν φλέγοντα ήλιον. Η νύμφη κρατεί τόν βραχίονα τού άδελφού της Αγήνορος. Ο γαμβρός κρατεί εΐς τόν ίδιόν τω τήν Αΐναν, ή όποια είχε τήν εύτυχή θέαν να φορέση ένδυμασίαν ως εκείνας τας όποιας έφέρει εΐς τήν Μαρτινικήν, τας ήμέρας των μεγάλων έορτών. Ολόκληρον τόν φόρεμά της εΐνε στολισμένον από μεγάλας χρυσάς καρφίδας. Φορεί ένώτια μεγάλα ως τάλληρα και έν περιδέραιον μακρόν και κατακόκκινον. Πόσα θαυμαστικά έπιφωνήματα άπέσπασεν ή ένδυμασία αΐτη καθ' όλον τόν μήκος τής όδοϋ από τού δημαρχείου εΐς τήν εκκλησίαν και από τής εκκλησίας εΐς τήν νεάκτιστον οίκίαν του Βραζιλιανού!

Έκει ύπῆρχεν εύρύς ύπόστεγος κήπος πορτοκαλίων, εΐς τόν όποϊον παρετέθη τόν γαμήλιον συμπόσιον. Όταν έσκηώθη ή τράπεζα και ήλθαν τά βιολιά, καθ' ήν στιγμήν έτοιμάζοντο νάρχισουν τόν χο-

ρόν, εΐσήλθον αΐ οικογένειαι Μορδάς και Μπρεβάλ μετά των φίλων, οί όποϊοί είχαν εκφράση τήν έπιθυμίαν να παρευρεθώσιν εΐς τήν γραφικήν έορτήν. Τόν πρώτον τετράχορον έχόρευσεν ο Ρολάνδος μετά τής Αλικής, έχων άπέναντί του τήν Εύτυχίαν με τόν γαμβρόν. Αλλα κατόπιν ήρχισαν οί φανταστικοί χοροί, εΐς τούς όποιους έλαβόν μέρος μόνον οί μαύροι, χορεύσαντες με δρεβίν και ζωηρότητα αξίαν τής περιστάσεως.

Τήν επάυριον εΐς τόν Δινάρ έλεγον: «Ο μαύρος γάμος έγινε' πότε θά γίνη και ο λευκός, ο γάμος τής Πριγκηπισσης Ροζάλλας;»

[Έπεται τόν τέλος]

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΥΠΟΥΔΟΣ

Ο ΚΥΝΗΓΟΣ ΤΩΝ ΜΕΛΙΣΣΩΝ

Δυστυχής μέλισσα! Διέρχεται όλον τόν καιρόν της συλλέγουσα τόν νέκταρ των άνθών και μεταβάλλουσα αΐτό εΐς μέλι μόνον και μόνον όπως άλλο πλάσμα ισχυρότερον και μεγαλειότερον άφαιρέση απ' αΐτην τόν καρπόν τής έργασίας της. Δέν εΐνε θλιβερόν;

Δέν αγαποΐν μόνον οί άνθρωποι τόν μέλι. Πολλά ζώα το αγαποΐσιν επίσης και κάμνουσιν, δι τόν δύνανται διά να προμηθευθώσιν. Τά πάντα κάμνουσιν όχι όμως και να κατασκευάζωσιν αΐτό τά ΐδια' διότι εΐμαι βεβαίος ότι δέν θά εξώδευετο τόσο μέλι εΐς τόν κόσμον αν όσοι τρώγουν απ' αΐτό ήσαν ήναγκασμένοι να το κατασκευάζωσιν. Και αν ύποθέσωμεν ότι ήξευρον να το κατασκευάζωσιν.

Τόν μέλι άποτελεΐται κυρίως από ζάχαριν εξηγημένην έκ των άνθών, άλλ' έκαστον άνθος περιέχει πολύ, πολύ μικρόν μέρος μελιτος, άπαιτουγνται δέ χιλιάδες όκάδων άνθών διά να παραγάγουν μίαν όκάν μελιτος. Έννοείτε πόσην έργασίαν καταβάλλει ή δυστυχής μέλισσα.

Και έν τούτοις άφ' οϋ σμήνος μελισσών κατορθώση να προπαρασκευάση τροφήν διά τόν χειμώνα, έρχεται πολλάκις άρκτος τις και θέτει τούς χονδροειδές πόδας της επί τού έξαισιου τούτου γλυκίματος και τόν καταροχθίζει άπλήστως. Διά τήν σκληράν αΐτην διαρπαγήν αΐ δυστυχής μέλισσα! άλλο τι δέν εΐμποροΐν να κάμουν παρά να τήν κεντήσουν με τόν δξύ των κέντρων.

Εΐς τά πλείεστα μέρη του πολιτισμένου κόσμου αΐ μέλισσαι αναρέφονται εΐς τας κυφέλλας όπως αΐ αγελάδες εΐς τούς σταύλους' αΐ μέλισσαι δίδουν τόν μέλι των όπως αΐ αγελάδες τόν γάλα των' όπως δέ περιποιούνται τας αγελάδας όμοίως περιποιούνται και τας μελισσας. Φυτεύουν δένδρα πλησίον των

διά να μη άναγκάζονται τά δυστυχή ζώα να ύπάγουν μακράν να βοσκήσωσι, άφ' οϋ δέ γίνη τόν μέλι των τας άφίνων έν μέρος και παραλαμβάνουν τόν ύπόλοιπον.

Εΐς τούς τόπους όμως όπου οί κάτοικοί άγνοούσιν τήν μελισσοτροφίαν λαμβάνουν τόν μέλι των άγρίων μελισσών φνεύοντες τόν σμήνος' τας πνίγουν διά τού καπνού διά να μη κεντώσιν τούς έπιτιθεμένους κατ' αΐτάν.

Έν Αφρική ήδίως τά έντομα ταύτα ύφίστανται δεινόν καταδιωγμόν' εκεί ο άνθρωπος έχει βοηθόν δεξυτερήν, όστις έχει μεγάλην ικανότητα εΐς τήν ανακάλυψιν των μελισσών.

Ο όδηγός ούτος εΐνε μικρόν πτηνόν, ασήμαντον, τόν όποϊον οϋδθ τήν φωλεάν του γνωρίζει να κτίση' όπως ο κοϋκκος, άποθέτει και αΐτό τόν ώά του εΐς τήν φωλεάν των άλλων πτηνών, εΐς τά όποια άφίνει τήν φροντίδα τής περιποιήσεως των μικρών του.

Μη νομίζετε ότι αν τόν μικρόν τούτο πτηνόν χρησιμεΐη ως όδηγός των κυνηγών των μελισσών, τόν πράττει διότι θέλει να φανή χρήσιμος προς αΐτούς. Ο λόγος εΐνε ότι άγαπή πολύ τόν μέλι και ότι διά να προμηθευθῆ έξ αΐτου έχει ανάγκην συντρόφου.

Πράγματι όταν τόν πτηνόν τούτο άναγκάζομενον από τήν πεινάν του έπιτεθῆ μόνον κατά μίαν κυφέλην, αΐ μέλισσαι έφορμώσιν κατ' αΐτόν. Τά κέντρα των δέν εισδύουσι μεν μέχρι τού σώματος, τόν όποϊον υπερασπίζεται από τά πτερά, άλλα περίξ των όφθαλμών όπου τά πτερά μεταβάλλονται εΐς έλαφρά πτίλλα βυθίζουσιν αΐ μέλισσαι τά κέντρα των, αν δέ τόν πτηνόν δέν φύγη εγκαίρως τυφλώνεται από τας μελισσας, τότε δέ άποθνήσκει διότι δέν δύναται να εύρη πλέον τήν τροφήν του.

Προσπαθεί λοιπόν να συμβιάση τήν ασφάλειάν του και τήν άγάπην του προς τόν μέλι.

Αφ' οϋ δέ ανακαλύψη κυφέλην μελισσών τρέχει προς αναζήτησιν κυνηγού. Μόλις δέ διακρίνει ένα πετῶ προς αΐτόν, στρέφεται υπεράνω τής κεφαλής του, προσπαθών διά των φωνών να έλκύση τήν προσοχήν του. Εΐνε ως να του λέγη

— Γνωρίζω έν μέρος όπου εΐνε μέλισσαι' έλα γρήγορα να σου τόν δείξω.

Ο άφρικανός έννοεί πολύ καλά τήν γλώσσαν ταύτην, και διά να δείξη ότι εΐνε έτοιμος να παρακολουθήση τόν πτηνόν σφυρίζει. Αλλα και τόν πτηνόν έννοεί επίσης τόν σύνθημα τούτο. Πετά, κάθεται επί θάμου τινός και περιμένει τόν άνθρωπον να τον φθάση, έπειτα όρμα έκ νέου, και τοιουτοτρόπως τόν όδηγει από σταθμόν εΐς σταθμόν μέχρι τής μελισσοφωλεάς. Αλλα φροντίζει να

μή προχωρήσει περισσότερο του δέοντος και μένει όπισω εν ώ ο κυνηγός εξακολουθεϊ τας έρεύνας του.

Όταν ούτος εύρη την κυφέλην την καπνίζει είτε με πυρσόν αν ή μελι-ο-φωλεά είνε ύψηλά, είτε άνάπτει φωτιάν εις σωρόν ξηρών φύλλων αν είνε πλησίον τής γής. Ο καπνός βυθίζει τας μελισσας εις νάρκην, κατά τδ διάστημα τής όποιας είνε ακίνδυνοι. Τότε ο κυνηγός λαμβάνει τδ μέλι των και άφίνει όλίγον και εις τδ πτηνόν, τδ ό-ποιον τω έχρησίμευον ως οδηγός.

Εις τήν Αυστραλίαν, όπου δεν ύπάρχει τοιούτο πτηνόν, οι έγχώριοι έρευρον ιδιαίτερον τρόπον προς ανακάλυψιν των κρυμμένων κυφελών.

Γνωρίζουν ότι είνε σπάνιον ν' απομακρυνθῆ ή μέλισσα περισσότερο από δύο ή τρία χιλιόμετρα από την κατοικίαν της. Γνωρίζουν ότι όταν μία μέλισσα είνε βαρέως φορτωμένη επιστρέφει διά τδ ευθυτέρου δρόμου, δηλαδή τδ συντομωτέρου. Άρκει λοιπόν να εύρουν μίαν φορτωμένη από μέλι μέλισσαν και να την παρακολουθήσουν. Άλλά τδ πράγμα δεν είνε τόσο εύκολον όσον φαίνεται διότι αν είνε όπωςδήποτε εύκολον να έννοηθῆ αν μία μέλισσα είνε γεμάτη με μέλι, δεν είνε όμως εύκολον ν' ακολουθήση τις τδν ίδιον δρόμον' εκάστην στιγμήν ύπάρχει κίνδυνος να χάση τὰ ίχνη της. Και έπειτα αν και άλλη μέλισσα πετάξη προς εκείνο τδ μέρος πώς να γνωρίση ποία είνε εκείνη την όποιαν παρακολουθεϊ;

Διά να κατορθωθῆ τούτο πρέπει ή μέλισσα να έχη γνώρισμά τι τδ όποιον να την διακρίνη από τας άλλας, ο δε Αυστραλιανός εύρίσκει τρόπον να τη δώση τδ γνώρισμα τούτο. Συνίσταται δε τούτδ εις μικρόν τεμάχιον βάμβακος προσκεκολλημένον εις τὰ νάτά της. Μέλισσα λοιπόν ή όποία πλην τδ κηροῦ και τδ μελιτος φέρει ακόμη και βάμβακα δεν πετὰ τόσο ταχύως όσον αι άλλαι και αναγνωρίζεται εύκόλως.

Ναι, αλλά πώς να προσκολληση τδ τεμάχιον τδ βάμβακος εις την ράχιν της; Η κολλητική ύλη δεν λείπει από τὰ πέριξ' όλα σχεδόν τὰ πέριξ δένδρα εκβάλλουσιν από τδν κορμόν των γλοιώδη τινα ύλην ήτις δύναται να χρησιμεύση λαμπρά προς τούτο. Ουδέ ο βάμβαξ είνε δύσκολον να εύρεθῆ, φύεται παντού.

Ίδου' μέλισσά τις εξέρχεται από άνθος τι κάκτου, βεβαρυμένη από τδ μέλι' ο σάκος της είνε πλήρης' τδ έννοει πᾶς όστις την ίδῃ.

Ο Αυστραλιανός γεμίζει νερόν τδ στόμα του, πλησιάζει προς την μέλισσαν και την ραντίζει, εν ώ δε τδ έντομον αγωνίζεται υπό τδ άπροσδόκητον λουτρόν, τδ λαμβάνει, προσκολλᾷ με

επιδειξιότητα τδν βάμβακα και τδ αποθέτει επί ενός άνθους.

Η μέλισσα ταράττει τας πτέρυγας της' αλλά μετ' όλίγον συνερχομένη, αρχίζει να βομβῆ και κινεϊ να επιστρέψη εις την κατοικίαν της.

Όλίγα βήματα ύπισθεν αὐτῆς τρέχει ο κυνηγός τδ βλέμμα του έχων προσηλωμένον επί τδ λευκου σημείου τδ όποιον τω δεικνύει τδν δρόμον, και φθάνει εις την κυφέλην παρακολουθούμενος υπό τής μελίσης, ήτις δεν ύποπτεύεται ότι έχρησίμευον ως οδηγός εις έχθρόν της.

Ημεϊς, οίτινες καταναλίσκομεν δεν ήξεύρω κ' έγώ πόσα εκατομμύρια οκάδας ζάχαριν τδ έτος και πόσον μέλι, δεν θ' απορήσωμεν βέβαια αν μάθωμεν ότι οι άγριοι, οίτινες δεν γνωρίζουν την μελισσοκομίαν και δεν έχουν ζάχαριν, ζητούν με πολλήν προθυμίαν τδ μέλι των άγρίων μελισσών, διότι ή άγάπη προς τὰ γλυκά είνε γενική εις όλους τούς ανθρώπους, πολιτισμένους και βαρβάρους, και εις τὰ ζῶα ακόμη.

Οι άρχαιοι λαοί, εις τούς όποιους ή ζάχαρις ήτο άγνωστος, εξετίμουν πολύ τδ μέλι. Η γῆ τής επαγγελίας περιεγράφετο εις τούς Ίσραηλίτας ως υπερεκχειλιζουσα εκ γάλακτος και μελιτος' διότι τὰ δύο ταῦτα πράγματα πηγάζουσιν πάντοτε μαζί' όπου ακμάζουν αι αγελάδες εκεί και τδ μέλι είνε άφθονον.

ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΗΣ ΠΟΛΥΤΡΟΠΟΣ

ΜΑΘΗΜΑ ΓΕΝΝΑΙΟΤΗΤΟΣ

Εις μίαν πλουσίαν οίκίαν ήτο μία σκύλα, μήτηρ τεσσάρων μικρών σκύλων' πρό τινων ήμερῶν τής έπόνει τδ αυτί της και δεν εξήρχετο από τδν οίκισκόν της. Δεν ήμπορει, ως άλλοτε να συνδεύη τὰ μικρά της εις την αυλήν. Αὐτὰ λοιπόν έπρεπε όταν ανέβαινον από κάτω να τη διηγούνται όλα όσα συνέβαιναν κάτω εις την αυλήν.

Μίαν έσπέραν είχαν πολλά να διηγηθούν τὰ τέσσαρα κυνάρια.

Η Λαίδη τδ μεγαλύτερον, είχεν ύπάγη περίπατον με τδ σκυλάκι τδ γείτονος και εις τδν δρόμον έπαιζον και εκυνηγούντο' ο Έκτωρ παραπονείτο ότι τον έπειράζε πολύ ο μαθητεύόμενος ενός ύποδηματοποιού, αλλά' ότι εις τδν δρόμον εύρηκε μικρά και τρυφερά κόκαλα κότας, ο Πιστός διηγῆθη με τρόπον ότι όλίγον έλειψε να τον πατήση μία άμαξα, ο δε μικρός Τίγκο-Μπίγκος, τδ μικρότερον σκυλάκι, είπε ότι τόσο πολύ τδ εφόβισεν ο Πετεινός ώστε έπ' και εκρόφη όπισω από ένα βαρέλι.

— Άνόητο παιδί, και τί σου έκρυβεν ο Πετεινός; ήρώτησεν ή μήτηρ.

— Άχ, μήτερα, είπεν ο Τίγκο-Μπί-

γκος' ες την αρχή ήθελα να παίξω μαζί του, άλλ' αὐτός ο κύρ Πετεινός είνε πολύ 'περήφανος και φαντασμένος' έπε' γύρισε να με ίδῃ. Εσκέφθηκα πῶς θε είχε ες τδν νοῦν του να πάγη περίπατον καθάλα με άλλους πετεινούς, γιατί ες τὰ πόδια του είχε κάτι πράγματα σαν τὰ σπιρούνια που φορεϊ ο αφέντης ο άξιωματικός όταν πηγάζη με τ' άλλῶ του. Φορούσε όμως ώραια φορέματα, πολύ, πολύ ωραιότερα απ' αὐτά που φοροῦν οι άνθρωποι.

Η μήτηρ εκίνει την κεφαλήν τη γελῶσα, άλλ' ο Τίγκο-Μπίγκος εκυκολούθησε:

— Άκουτε να ίδῆς τί εὔμορφα πράγματα έφορούσε. Τδ φόρεμα του ήτο από πράσινο μεταξωτό, άλλ' επάνω επάνω ήτο χρυσό' έφορούσε στραβά ένα κόκκινον σκούφο επάνω εις τδ κεφάλι. Πού ν' εσύ τὰ λέγω; ήτανε μιά τρέλλα να τὸ βλέπη κανείς.

— Μήπως τον έπερίπαιξες τίποτε και έθύμωσε μαζί σου;

— Ά! μπᾶ όχι' αλλά πειράχθηκα με τδν τρόπο του, και τδ γαύγισμα σταλιά, μα πολύ λίγο, τότε έπρεπε να ίδῆς πῶς έθύμωσε! Έτέντωσε τδν λαιμόν του, εκούουσε απ' εδῶ και απ' εκεί τδ κεφάλι του, και άρχισε να ύβρίζει ποτέ μου δεν ήκουσα να ύβρίζουν έτσι. Άσχημα λοιπόν έκαμα που πῆγα κ' εκρύφθηκα όπισω από τδ βαρέλι;

— Άφ' οὐ αὐτός σου έφέρθη τόσο κακά διατί και σὺ δεν του γαύγίζεις όπως του έπρεπε;

— Τδν εγαύγισα μιά φορά, καλή μου μητέρα, άλλ' αὐτός τότε έθύμωσε περισσότερο. Με ένα φοβερό πήδημα ανέβη εις την φραγήν, εκτύπησε με δύναμιν τὰ δύο πτερά ες τὰ πλευρά του και έφώναξε τούς άλλους πετεινούς τής γειτονίας και αὐτοί τδν απέκρίθησαν.

— Μήπως ήλθαν και αὐτοί κατεπάνω σου;

— Δεν ήμπορῶ με θετικότητα να είπω ναι, γιατί τέτοια τρομάρα είχα που δεν έμεινα πολύ πίσω από τδ βαρέλι, έβαλα την ούρά μου ανάμεσα ες τὰ πόδια μου και έτρεχα, έτρεχα όσον ήμπορούσα και ήλθα εδῶ.

— Τίγκο-Μπίγκο, είσαι δειλός, και είνε έντροπή να είνε κανείς δειλός. Μετ' οκτώ ήμέρας άμα γιάνη τδ αυτί μου, θε μάθωμεν εις αὐτόν τδν κύριον να μήν είνε τόσο υπερήφανος.

Όπως τδ είπε και έγεινε. Μετ' οκτώ ήμέρας ή μήτηρ κατέθη με τὰ τέσσαρα παιδιά της κάτω εις την αυλήν όπου ο πετεινός εκαμάρωνε εν τῷ μέσῳ τδν όρνιθῶν.

— Έλάτε, παιδιά, είπεν ή μήτηρ, οὐ είμαι έγώ εδῶ, δεν πρέπει να εσῆθη καθόλου. Όποιος το κάμη αὐτὸ κατάρη τδ βράδυ ως ανταμοιβήν αὐ-

ώραϊα εκείνα άρνίσια τραγανά που έχω φυλαγμένα κάτω από την φάθη.

— Άχ! τὰ τραγανά! είπαν τὰ τρία μεγαλύτερα κυνάρια, και ήσθάνθησαν θάρρος εντός των, όπως και όρεξιν συγχρόνως.

Επροχώρουν λοιπόν τολμηρά και εύθυμα και ήρχισαν ήδη να γαυγίζουν, άλλ' ο μικρός Τίγκο-Μπίγκος έμεινε όπισω και εκράτει πάλιν την ούράν του μεταξὺ των δύο ποδῶν του, τδ όποιον ήτο σημείον φόβου.

Ο Έκτωρ ώρμησε τέλος εμπρός με θάρρος. Ηπλωσε τούς δύο εμπροσθίους πόδας του, εκαμήλωσε και την κεφαλήν του και παρατηρῶν όλονεν τδν πετεινόν, επροχώρει σιγά σιγά εναντίον του.

Ο πετεινός ήθέλησε κατ' αρχάς να τδν φοβίση, αλλά χόπ, με δύο τολμηρά πηδήματα έχύθη κατ' αὐτοῦ ο Έκτωρ και συγχρόνως εγαύγιζεν όσον δυνατότερα ήδύνατο.

Τότε έπρεπε να ίδῆτε τδν κύρ πετεινόν. Ο μακρός λαιμός του έγεινε πολύ κοντός, και όλονεν εκόντανεν, ή ούρά του εσύρετο κατά γῆς, και με γρήγορα, γρήγορα βήματα έτρεχε εδῶ κ' εκεί, αλλά τδ κυνάριον τδν εκυνηγεί εως ότου ο πετεινός, με όλην του την ύπερηφάνειαν, επήγχε και έχύθη εις τδν όρνιθῶνα.

Γέλωτες δυνατοί άντήχησαν εις την αυλήν, οι σκύλοι εγαύγιζον, αι πάπαι εφώνάζον, οι ινδιάνοι εκαμαν γκλουγκλου και τὰ παιδία τὰ όποια έβλεπον από τδ παράθυρον εκειροκρότου.

Άμα είδε αὐτὰ ο Τίγκο-Μπίγκος δεν εφοβείτο πλέον, έτρεξε με τ' αδελφια του εις τδν όρνιθῶνα και εγαύγιζε και υτός με τούς άλλους απ' εῶ.

Επειτα ο Τίγκο-Μπίγκος έγεινε τολμηρός, και δεν εφοβείτο πλέον ούτε ανθρώπους πεζούς, ούτε καθαλάρηδες όταν έβαινον εις την οίκίαν τδν αὐθέντου των, αλλά τούς εγαύγιζε όταν ήσαν άγνωστοι. Άλλ' ο πετεινός έγεινε γελοῖος, διότι εξηκολούθει να είνε υπερήφανος μολονότι ήτο τόσο δειλός και ανανδρός.

ΦΙΛΟΜΗΛΑ

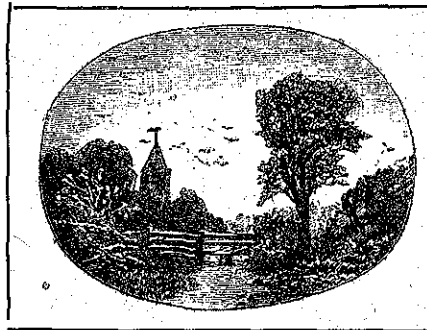
ΚΡΙΣΙΣ ΧΩΡΙΚΟΥ

Όδοιπόρος συναντᾷ χωρικόν.

— Δεν μου λές, πατριώτη, τδν έρωτᾷ, σε πόσες ώρες είμπορῶ να φθάσω απ' εδῶ ες την Άθήνα;

— Περάτησε, απήντησεν ο χωρικός. Ο όδοιπόρος έννομισεν ότι εμπαιίζεται και εξηκολούθησε τδν δρόμον του.

Όταν απεμακρύνθη περι τὰ εκατόν βήματα, ο χωρικός κρίνας από τδν τρόπον τού βαδισματός του εις πόσην ώραν ήδύνατο να διανύση τδ μέγιστον Άθηνῶν διάστημα, τού εφώνασε να σταθῆ και τω είπε: — Θα φθάσης σε μιά ώρα.

ΑΔΕΛΦΟΣ ΚΑΙ ΑΔΕΛΦΗ

[Συνέχεια και τέλος' ίδε σελ. 140]

Η αδελφή άνεστέναζε και ήσθάνετο ρίγος ακούουσα την διήγησιν τδ αδελφού της, αφού δε έδεσε τδ πλεκτόν σχοινίον εις τδ χουσουν περιλαίμιόν του, τῷ είπε:

— Τώρα πλέον δεν σε αφήνω ν' αναχωρήσης' δεν θ' απομακρυνθῆς από έμέ ποτέ, ποτέ.

Και απεκοιμήθησαν μέχρι τής πρωίας. Άλλά τδ κυνήγιον ήρχισεν εκ νέου. Τδ ζαρκάδι ήκουσε και πάλιν τας φωνάς των κυνηγῶν και τούς πυροβολισμούς.

— Άφησε με να υπάγω, αδελφούλα μου, δεν βαστώ πλέον' βλέπεις ότι πρέπει να με αφήσης.

Η αδελφή, ή όποία δεν ήμπορει τίποτε ν' άρνηθῆ εις τδν αδελφόν της, τῷ ήνοιξε την θύραν κλαίουσα. Ποίαν άγωνιώδη ήμέραν έμελλε να περάση και πάλιν!

Ότε ο βασιλεύς και ή ακολουθία του είδον τδ ζαρκάδι ώρμησαν να το συλλάβωσιν' άλλ' ήτο τόσο ευκίνητον τούτο ώστε επί πολύ τούς διέφευγε' επί τέλους όμως περιεκυκλώθη υπό των κυνηγῶν.

Ο αδελφός εφοβήθη πολύ' έννομισεν ότι θα τον εφόνευον, άλλ' ο βασιλεύς εκαμε νεύμα και κατεβιάσθησαν όλα τὰ όπλα, και τδ ζαρκάδι άφέθη ελευθερον. Είχε πληγωθῆ ελαφρώς εις τδν πόδα, απεμακρύνθη λοιπόν χωλαίνον, αλλά μετ' όλίγον έπεσε και εσύρθη με κόπον μέχρι τής κατοικίας του.

Ο βασιλεύς είδεν ότι εκτύπησε τρεις φορές την θύραν και τδ ήκουσε να λέγη:

— Άδελφή, άνοιξε γρήγορα, γρήγορα! είμαι πληγωμένος!

Η θύρα ήνοιξεν άμέσως και ενεφανίσθη κόρη ακτινοβολούσα από κάλλος' εκυψε, έλαβε τδ ζαρκάδι εις την άγκάλην της και καταφιλούσα αὐτὸ το παρ-έλαθεν εις την κατοικίαν αφήσασα τδν βασιλέα καταμαγευμένον και εκθαμβον.

Τότε επλησίασεν ούτος, προσήρμωσε τδ βλέμμα του εις την θύραν, όπου διέκρινε μίαν χαραγμάδαν και είδε την ώραϊαν κόρην να πλύνη τδ πόδι τού ζαρκαδιοῦ, να επιδένη αὐτὸ με νωπά φύλλα και έπειτα να λαμβάνη με πολλές προσφύλαξεις τδν πληγωμένον εις την άγκ-

κάλην της και να τον τοποθετῆ εις την κλίνην.

Ο βασιλεύς άνεχώρησε συγκεκινημένος και διέταξε να επαναληφθῆ και την επαύριον τδ κυνήγιον.

Την επαύριον ο αδελφός είχε θεραπευθῆ, άλλ' ακούων τας σάλπιγγας τδῦ κυνηγίου, είπεν εις την αδελφήν του:

— Πρέπει να υπάγω! δεν μπορῶ! αφήσε με!

— Όχι, όχι, είπεν ή αδελφή' χθές σ' επλήγωσαν' σήμερα θα σε σκοτώσουν' δεν θα σ' αφήσω!

— Τότε, απέκρίθη ο αδελφός, θ' αποθάνω από την ανυπομονησίαν μου' όταν ακούω τὰ γαυγίσματα των σκύλων και τας φωνάς των κυνηγῶν μου είνε αδύνατον να μείνω εις την θέσιν μου.

Η αδελφή, χωρίς ν' αποκριθῆ ήνοιξε την θύραν, και ο αδελφός επήδησεν έξω, αναπνέων με όλην την δύναμιν των πνευμόνων του την ευωδίαν την όποιαν διέχυνε τδ δάσος.

Ο βασιλεύς είδεν ότι ώρμησεν εκτός τδυ καλυσοπίτου τδ ζαρκάδι, διέταξε λοιπόν να τδ κυνηγήσωσιν όλην την ήμέραν να μή τδ βλάψη όμως κανείς, δε δε ο αδελφός, ασθμαίνων ήλθε και εκτύπησε την θύραν παρηκολούθει αὐτόν ο βασιλεύς όστις είσήλθε συγχρόνως μετ' αὐτοῦ.

Ο βασιλεύς, εκβαλὼν τδ στέμμα του, επροχώρησε προς την αδελφήν, έθηκεν αὐτὸ επί τής κεφαλῆς της και τῇ είπεν αν θέλη να γίνη σύζυγός του.

Η αδελφή απεκρίθη ναι, άλλ' υπό τδν όρον να έχη μαζί της πάντοτε τδ ζαρκάδι όπου και αν υπάγη. Ηθέλησε δε προσέτι να συμπαραλάβη μαζί της τδ ώραϊον φάσμα τδ όποιον αι άρχαίαι είχαν πλέξῃ δι' αὐτήν.

Όλα έγειναν κατά την έπιθυμίαν τής ώραϊας κόρης, ο δε βασιλεύς παρέλαβεν αὐτήν και τδ ζαρκάδι της εις τδ άνακτορόν του, όπου την ένυμφεύθη.

Ητο εύτυχῆς, πολύ εύτυχῆς, και τδ ζαρκάδι όμοίως. Έγίνετο όλονεν ωραιότερον και εσπίρτα εύθύμως εις τδν μέγαν ανακτορικόν κήπον.

Άλλ' ή μητριά, ήτις πρό πολλοῦ ένόμιζεν ότι είχαν καταφαγῶθῆ από τούς λύκους, έμαθε την εύτυχίαν των. Εινέου ήνωσεν ο φθόνος εις την καρδίαν της και εσκέφθη πῶς ήτο δυνατόν και πάλιν να καταστρέψη τὰ δύο αδελφια.

Η μάγισσα εκείνη είχε μίαν κόρην' ήτο άσχημη και κακή' είχε μαύρα μαλλία κοντά και τραχέα και επιδερμίδα με στίγματα' άλλ' ή κακία της ήτο μεγαλύτερα ακόμη από την άσχημίαν της' εκτύπα όλα τὰ παιδία τής ηλικίας της' ήμέραν τινὰ κατέδωκε με μίαν ράδδον κοράσιον-τι με τδ όποιον έπαιζεν απειλούσα ότι θα τού βγάλη τδ μάτι' και θα εξετέλει πράγματι την απειλήν της'

άλλ' ἔξαφνα ἐθραύσθη εἰς δύο ἢ ῥά-
βδος, καὶ ἡ αἰχμὴ τοῦ ἐνὸς ἀκροῦ εἰσ-
ῆλθεν εἰς τὸν ἀριστερόν τῆς ὀφθαλμῶν
καὶ τὸν ἔβγαλε.

Ἐκτοτε ἐγένετο ἀκόμη ἀσχημότερα,
ὅτε ἔμαθεν ὅτι τὰ ἄλλατε ἀδελφία τῆς
ἦσαν τόσον εὐτυχῆ ἐγένετο ἔξω φρενῶν
ἀπὸ τὸν θυμὸν τῆς, ἔδειρε τὴν μητέρα
τῆς, εἶπεν ὅτι αὐτὴ πρέπει νὰ γίνῃ βα-
σιλισσα καὶ ὅτι ἂν δὲν τὴν κάμῃ βασι-
λισσαν θὰ τὴν φονεύσῃ.

Ἡ γραῖα τὴν κατεπράυνε.
— Ἡσύχασε, τῆ εἶπε, καὶ μετ' ὀ-
λίγον θὰ γίνῃ ἡ ἐπιθυμία σου, διότι κ'
ἐγὼ τὰ μισῶ αὐτὰ τὰ ἀδελφία ὅσον
καὶ σύ.

Καὶ ἡ γραῖα κατεσκόπευεν ἕως εἰς
τὴν ἡμέραν κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ βασι-
λισσα ἐγέννησεν ἐν ὠρατῶν ἀγοράκι.

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην ὁ βασιλεὺς ἦτο
εἰς τὸ κυνήγιον.

Ἡ μάγισσα ἔλαβε τὸ ἔξωτερικὸν τοῦ
μέροντος ἱατροῦ τῆς βασιλισσῆς, διέταξε
νὰ τῆς κάμουν θερμὸν λουτρόν, λαβοῦσα
δὲ αὐτὴ ἡ ἴδια εἰς τὴν ἀγκάλῃν τῆς τὴν
βασιλισσαν τὴν ἔθεσεν εἰς τὸ λουτρόν.

Διὰ νὰ μὴ κρυώσῃ ἡ βασιλισσα, εἶπε,
συνέσφιξεν ἐπάνω εἰς τὴν κεφαλὴν τῆς
τὰ ἄκρα τοῦ ὑφάσματος διὰ τῶν ὁποίων
περιβάλλετο ὁ λουτῆρ καὶ τὰ ὁποῖα ἐ-
κρέμαντο ἐκτός. Τοῦτο ἐπραττε διὰ νὰ
ἀποθάνῃ ἐξ ἀσφυξίας ἡ βασιλισσα καὶ
διὰ νὰ καταπνίξῃ τὰς κραυγὰς αὐτῆς
καὶ τοὺς στεναγμούς.

Ἐπειτα ἤναψε δυνατὸν πῦρ ὑπο-
κάτω ἀπὸ τὸν λουτῆρα, τοῦ ὁποίου τὸ
νερὸν ἤρχισε νὰ βράζῃ καὶ ἐκλείδωσε
τὴν θύραν.

Τότε ἔλαβε τὴν κόρην τῆς τὴν ἄ-
σχημην καὶ ἐξήπλωσεν αὐτὴν εἰς τὴν
κλίνην τῆς ὠραίας βασιλισσῆς. Ὡς
μάγισσά που ἦτο τὴν ἔκαμε νὰ ὁμοιάζῃ
κάπως μετὰ τὴν βασιλισσαν, τῆ ἔδωκε τὰ
χρυσὰ μαλλιά τῆς καὶ τὸ λευκὸν τῆς
δέρμα, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη νὰ ἀφαιρέσῃ
ἀπ' αὐτὴν τὸ βγαλμένον μάτι τῆς. Διὰ
νὰ μὴ ἐννοήσῃ δὲ τίποτε ὁ βασιλεὺς τὴν
ἐπλάγιασε πρὸς τὸ μέρος ὅπου ἦτο τὸ
βλαμμένον μάτι.

Τὴν ἑσπέραν, ὅταν ὁ βασιλεὺς ἐπέ-
στρεψεν ἐκ τοῦ κυνηγίου ἔμαθεν ὅτι ἀ-
πέκτησεν υἱὸν καὶ ἐχάρη μεγάλως καὶ
ἠθέλησεν νὰ ἴδῃ ἀμέσως τὴν γυναῖκά
του καὶ νὰ τὴν φιλήσῃ.

Ἄλλ' ἡ γραῖα ἀνεφώνησε.
— Δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ, μὴ ἀνοίγῃς
τὰ παραπετάσματα ἡ βασιλισσα κοιμᾶ-
ται καὶ δὲν πρέπει νὰ ἴδῃ τὸ φῶς.

Ὁ βασιλεὺς ὑπήκουσε καὶ ἀπεμα-
κρύνθη ἡσυχῶς μηδὲν ὑποπεύων ὅτι
ψευδῆς βασιλισσα εὐρίσκειτο εἰς τὴν
κλίνην.

Ἄλλ' ἄς ἐπανεέλθωμεν εἰς τὴν ὠραίαν
βασιλισσαν.

Μόλις εἶχε κλειδωθῆ ἡ θύρα καὶ ἀ-

πεμακρύνθησαν τὰ βήματα τῆς ἀπαν-
θρώπου μεγάρας, ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τοῦ
δωματίου, σημεῖα παντὸς χρώματος ἤρ-
χισαν νὰ κινούνται καὶ νὰ βαδίζουν πρὸς
τὸν λουτῆρα, συνενωθεῖσαι αἱ ἀράχαι,
διότι αὐταὶ ἦσαν τὰ ποικιλόχροα στίγμα-
τα, λύουσι τοὺς κόμβους τοῦ ὑφάσματος.
Οὔτε τὸ ὕδωρ, οὔτε ἡ θερμότης τοῦ εἶχαν
διαπεράσῃ, διότι αὐταὶ τοῦ εἶχαν ὑφάνῃ
καὶ τοῦ εἶχαν μαγεύσῃ.

Ἡ νεαρὰ βασιλισσα ἀπεκοιμᾶτο ἐκεῖ
ἡσυχῶς. Ὁ λουτῆρ μετεδέληθη εἰς κλί-
νην ἀναπαυτικὴν.

Τὸ μεσονύκτιον, ἐν ᾧ τὰ πάντα ἐκοι-
μῶντο εἰς τὰ ἀνάκτορα, ἡ τροφός, ἥτις
μόνη ἠγρύπνει πλησίον τοῦ παιδίου, εἶδε
τὴν θύραν ν' ἀνοίγεται καὶ νὰ ἐμδαίνῃ
ἡ βασιλισσα ἥτις ἔλαβε τὸ τέκνον τῆς
καὶ τὸ ἐθάψευσε μετὰ στοργῆν, ἐκεῖ ἦτο
καὶ τὸ ζαρκάδι, τὸ ὅποιον ἐπίσης ἠγρύ-
πνει περιλυτοῦν καὶ θρηνοῦν διότι εἶχεν
ἴδῃ τὸ ἐγκλημα τῆς μάγισσῆς, ἀλλὰ
στεροῦμενον φωνῆς, οὔτε νὰ τοῦ ἐμπο-
δίσῃ εἰμπόρεσε οὔτε νὰ τοῦ καταστήσῃ
γνωστὸν. Ἡ ἀδελφὴ ἐθάψευσε τὸν ἀ-
δελφὸν τῆς εἰς τὸ ρύγχος καὶ ἀπῆλθεν.

Ἡ τροφός ἐνόμισεν ὅτι ὠνειρεύθη.
Ἄλλα τρεῖς ὀλοκλήρους νύκτας ἐπα-
νελήθη τὸ αὐτὸ πρᾶγμα. Ἡ τροφός
ἐφοβήθη καὶ εἰδοποίησε τὸν βασιλεῖα.

Ὁ βασιλεὺς, τὸν ὅποιον δὲν εἶχαν
ἀκόμη ἀφήσῃ νὰ πλησιάσῃ εἰς τὴν κλί-
νην, εἶπε·

— Καλὰ, θ' ἀγρυπνήσω ἐγὼ ὁ ἴδιος
πλησίον τοῦ παιδίου.

Τὰ μεσάνυκτα ἡ θύρα ἠνοιγῆθῃ ὡς
καὶ τὰς προηγουμένας φορές, ὁ δὲ βασι-
λεὺς τοῦ ὁποίου ἡ καρδιά ἐκτύπα ζωη-
ρῶς εἶδε τὴν ὠραίαν βασιλισσαν ἥτις
ἐπλησίασε καὶ εἶπε·

— Τὸ παιδί αὐτὸ εἶνε ἰδικό μου καὶ
τὸ ζαρκάδι αὐτὸ εἶνε ἰδικό μου!

Ὁ βασιλεὺς ἔμεινε ἀκίνητος εἰς τὴν
θέσιν του ἐκ τῆς συγκινήσεως. Ἄλλα
τὸ ζαρκάδι προσέτριψε τὴν κεφαλὴν του
εἰς τὸ ἔνδυμα τῆς βασιλισσῆς καὶ τὸ
ρύγχος του εἰς τὰς λεπτοφυεῖς χεῖ-
ράς τῆς.

— Θὰ ἐπανεέλθω μίαν φορὰν ἀκόμη,
εἶπεν ἡ γλυκεῖα φωνή, ἀλλ' ἔπειτα ποτὲ
πλέον, καὶ φιλήσασα τὸ παιδίον ἀνεχώ-
ρησεν ἀργὰ ἀργὰ, στρέφουσα συχνὰ τὴν
κεφαλὴν.

Ἀγωνιώδῃ ἡμέρᾳ διήλθεν ὁ βασι-
λεὺς, διότι μετ' ὄλην τὴν ἐπιμονὴν του,
οὔδὲ τότε τῷ ἀφῆκεν νὰ ἴδῃ τὴν ἐπὶ τῆς
κλίνης βασιλισσαν.

ἠγρύπνησε καὶ πάλιν τὴν νύκτα
παρὰ τὸ παιδίον, τὸ μεσονύκτιον ἐνεφα-
νίσθη τὸ φάσμα καὶ εἶπε πρὸς αὐτὸν μετὰ
γλυκεῖαν μομφήν.

— Δέν με ἀναγνωρίζεις; Εἶμαι ἡ
ἀγαπημένη σου, τὸ μικρὸν αὐτὸ εἶνε τὸ
παιδί μου καὶ τὸ ζαρκάδι αὐτὸ εἶνε ἰ-
δικό μου. Καὶ τώρα, ὕγιαινε, ἀφ' οὗ

δὲν με ἀναγνωρίζεις πλέον, ἀφ' οὗ μ'
ἐλησμόνησες τόσον ταχέως δὲν θὰ ἔλθω
ποτὲ πλέον.

Τότε ὁ βασιλεὺς ὤρμησε πρὸς αὐτὴν
καὶ τὴν ἐπῆρεν εἰς τὴν ἀγκάλῃν του,
εἶδε τότε ὅτι δὲν ἦτο φάντασμα ἀλλ'
αὐτὴ ἡ βασιλισσα.

Αὕτη διηγήθη εἰς τὸν βασιλεῖα τὸ κα-
κούρημα τῆς μάγισσῆς καὶ τῆς κόρης
τῆς καὶ πῶς ἐσώθη διὰ τῆς βοήθειας
τῶν ἀραχῶν.

Ἡ μήτηρ καὶ ἡ θυγάτηρ ἐδικαίωθη-
σαν καὶ κατεδικάσθησαν.

Ἡ θυγάτηρ ὠδηγήθη εἰς τὸ δάσος
καὶ ἐγκατελείφθη εἰς τὸ δάσος ὅπου τὰ
ἄγρια θηρία τὴν κατεσπάραξαν εὐθὺς ὡς
τὴν εἶδον.

Ἡ μάγισσα ἐκάη ζωντανή.

Ἐν ᾧ δὲ ἐκαίετο καὶ ἀπέθνησκεν
αὕτη τὸ ζαρκάδι, τὸ ὅποιον ἐκοιμᾶτο εἰς
τοὺς πόδας τῆς ἀδελφῆς του, ὠνειρεύετο
ὅτι τὰ κόκκαλά του ἐτριζον καὶ ἐτενέ-
νοντο, ὅτι τὸ δέρμα του δὲν ἦτο πλέον
τριχωτὸν καὶ ὅτι ἦτο ἄνθρωπος.

Φαντάζεσθε τὴν χαρὰν τῶν τῆν εὐτυ-
χίαν τῶν, ὅτε ἡ ἀδελφὴ καὶ ὁ ἀδελφός
ἐσφιγξάν εἰς τὴν ἀγκάλῃν τῶν ἀλ-
λήλους!

ΣΟΦΙΑ ΔΗΜΟΥ

ΔΕΝ ΠΤΑΙΩ ΕΓΩ

Ἡ Μαρίκα ἔσπασε μίαν ὠραίαν ἀν-
θοδόχην τῆς μητρός τῆς:

«Δέν πταίω ἐγώ, λέγει κλαίουσα ἡ
ἀνθοδόχη πταίει πού μου ἐγλύστρισε ἀπὸ
τὸ χέρι».

Ὁ Κωστάκης ἐξέσχιζε τὸ πανταλόνι
του, τὸ σχίσιμον εἶνε πολὺ μέγαλον,
ἀνεπαγόρθωτον:

«Δέν πταίω ἐγώ! σᾶς βεβαιῶ, αὐτὸ
τὸ παλῆοκαρφό μου δέν το εἶδα».

Ὁ Ἀνδρέας ἐσπρωξίσε τὸν μικρὸν του
ἀδελφόν, ὁ ὅποιος ἔπεσε κ' ἐκτύπησε
καὶ ἐγένετο εἰς τὸ μέτωπόν του ἓνα με-
γάλο μέγαλον πρήξιμον:

«Δέν πταίω ἐγώ, τὸ ἀδελφάκι μου
που ἦλθε κ' ἐστάθη» ἐμπρός μου.»

Ἡ Ἀνθὴ ἔκαμε πολὺ ἄσχημον τὸ
στρίψωμά τῆς.

«Δέν πταίω ἐγώ, ἡ δακτυλήθρα μου
που εἶνε πολὺ μέγαλη καὶ ἡ βελόνη μου
που εἶνε σκουριασμένη.»

Ὁ Λεάνδρος ἔκαμε μίαν μεγάλην
μουνηζούραν εἰς τὸ τετραδίον του:

«Δέν πταίω ἐγώ, ὁ μέγαλος μου
ἀδελφός εἶχε γεμίσει τὸ καλάμαρι χωρὶς
νὰ μού το εἶπῃ.»

Ἡ Μυρτώ δὲν εἴξευρε τὰ μαθήμα-
τά τῆς:

«Ὅχι, σᾶς λέγω, δέν πταίω ἐγώ
ἐγᾶσα τὴν Γεωγραφίαν μου καὶ ἀπὸ
τὴν Γραμματικὴν μου εἶχε σχισθῆ ἡ
σελίς που εἶχαμε μαθημα.»

Ἡ Καλλιόπη δὲν ἔκαμε ὀρθὴν τὴν
δαίρεσίν τῆς:

«Καθόλου δέν πταίω ἐγώ. Ἡ κυρία
Ἀναστασία εἶχε κακογράψῃ τοὺς ἀριθ-
μούς καὶ δὲν εἰμπόρεσα νὰ καταλάβω
τίποτε.»

Ὁ Περικλῆς ἦτο τελευταῖος εἰς τὴν
ἐλληνηκὴν ἐξήγησιν:

«Δέν πταίω ἐγώ, ἡ «Κύρου Ἀνάβα-
σις» εἶνε πολὺ δύσκολος νὰ μεταφρασθῆ.»

Ὁ Μιχαλάκης ἄρπαξε δυνατὸ συνάχι,
διότι ἐθύσισε τοὺς πόδας του εἰς τὸ ρυά-
κιον καὶ ὅταν ἐπέστρεψεν εἰς τὴν οἰκίαν
δὲν ἐφρόντισε νὰ ἀλλάξῃ ὑποδήματα,
ἀλλὰ δὲν πταίει αὐτός, ἄς ὄψεται ἡ
Εὐγενία ἥτις τῷ ἐπρότεινε, εὐθὺς κα-
θῶς εἰσῆλθε, νὰ παίζου δόμινον.

Ἡ Ἀργυρῶ ἔφαγε πολὺν ἄστακόν
καὶ πολλὰ γλυκίσματα καὶ ἔχει φρικτὴν
κακοστομαχίαν.

Δέν πταίει ὅμως αὕτη, ἡ καίμενη!
ἡ φίλη τῆς Κλειῶ πταίει ἡ ὅποια τῆ
εἶπεν ὅτι δὲν βλάπτει νὰ τρώγῃ τις πολὺ
ἀπὸ ὅ,τι του ἀρέσῃ.

Ὡ, ναί, ναί, τὸ εἰξεύρομεν πταίουν
πάντοτε οἱ διδάσκαλοί σας, οἱ φίλοι σας,
οἱ ἀδελφοί σας, αἱ ἀδελφαί σας, καὶ
αὐτὰ ἀκόμη τὰ ἄψυχα ἀντικείμενα, ὅταν
εἶς κάμνετε ἀνοησίας καὶ ζημίας, ὅταν
ἀπατάσθε, ὅταν ξεσχίζετε τὰ ἐνδύματά
σας, ὅταν ἀσθενεῖτε. Ποτὲ δέν πταίει ἡ
ἀμελεία σας, ἡ ἀπερισκεψία σας, ἡ ὀ-
κηρία σας, ἡ ἀμάθειά σας, τὸ ἀπότο-
μον τοῦ χαρακτῆρός σας, ἡ λαιμαργία σας.

Ἄλλα, ἀκούσατέ με, μικροί μου φί-
λοι, ἂν ἐξακολουθῆτε νὰ ἐπιρρίπτετε εἰς
τοὺς ἄλλους τὰ λάθη σας καὶ νὰ δικαι-
λογεῖτε αἰωνίως τὸν ἑαυτὸν σας, θὰ κατα-
νῆσετε ἐπὶ τέλους νὰ μείνετε φορτωμέ-
νοι μετὰ ὅλα σας τὰ ἐλαττώματα.

Ἄφου λοιπὸν διαρκῶς σας συμβου-
λεύουν καὶ σας ἐπιπλήττουσιν καὶ ἀφοῦ
ὄχι μίαν ἀλλὰ ἑκατὸν φορές ἀπεδείχθη
ὅτι ἔχετε ἄδικον, δέν δικαιούσθε, νομίζω,
νὰ λέγετε πάντοτε ὅτι δέν πταίετε.

ΝΙΚΟΣ ΑΡΙΘΡΩΝ

ΔΙΑΦΟΡΟΙ ΚΡΙΣΕΙΣ

Ἐν ἄρνιον εἶχεν εἰσδύσῃ ἡμέραν τινα
εἰς τὸ δάσος. Τὰ ζῷα τὰ ὅποια εἶχον
ἐκεῖ τὴν κατοικίαν τῶν, καὶ τὰ ὅποια
ἔβλεπον πρῶτὴν φορὰν ἄρνιον, ἐξέφρα-
σαν ἕκαστον τὴν ἰδέαν του περὶ αὐτοῦ.

Ἡ αἰξ τὸ ἐπήνεσε·

— Πολὺ καλὸ καὶ χαριτωμένο μοῦ
φαίνεται, εἶπε.

— Μπᾶ! εἶπεν ὁ λέων. Παραδέχο-
μαι ὅτι εἶνε ἀρκετὰ χαριτωμένο ζῷον
ἀλλὰ, εἰπέτε μου, τὸ ἠκούσατε ποτὲ νὰ
βρυχάται; Μόνον μπέ μπέ ἤξευρε
νὰ κάμνῃ.

Καὶ ὁ λέων διὰ νὰ περιπαίξῃ τὸ ἄρ-
νιον προσεπάθησε νὰ μιμηθῆ τὴν φωνὴν

του, ἀλλὰ τὸ μπέ μπέ του ὁμοιάζε πρὸς
βροντήν.

— Ἐμὲ δέν με μέλει διὰ τὴν φωνὴν
του, εἶπεν ἡ δορκάς, καὶ εἶχα διὰ τὸ
ἄρνι ἀρκετὰ καλὴν ἰδέαν ἕως ὅτου τὸ
εἶδα νὰ τρέγῃ, ἀλλὰ τρέχει τόσον ἔλασι-
νὰ ὥστε σχεδὸν δέν κινεῖται ἀπὸ τὴν
θέσιν του.

— Εἶνε ζῷον ἀνίκανον καὶ χωρὶς ἀ-
ξίαν, εἶπεν ἡ τίγρις. Δέν εἰξεύρει οὔτε
νὰ τρέγῃ, οὔτε νὰ πηδᾷ, οὔτε ἄλλο τί-
ποτε νὰ κάμῃ. Ἄλλὰ τί ἀπορεῖτε δι'
αὐτό; Φαντασθῆτε ὅτι γθὲς κατεξέ-
σχισα ἓνα ἄνθρωπον καὶ διὰ νὰ το πε-
ριποιηθῶ, ὡς ξένον που εἶνε, τῷ ἐπρό-
σφερα ἓν τεμάχιον α—Εὐχαριστῶ, μου
εἶπε· ἐγὼ τρώγω μόνον χορτάρια. Τὶ πε-
ριμένετε ἀπὸ ζῷον που τρώγει μόνον
χορτάρια; Δι' ἄλλο τι δέν χρησιμεύει
παρὰ διὰ νὰ φαγωθῆ καὶ αὐτό.

Καὶ ἄμ' ἔπος ἄμ' ἔργον.
Ἐκαστος κρίνει τοὺς ἄλλους κατὰ τὰς
ἰδικὰς του ἰδέας ἢ τὰ ἰδικὰ του συμφέ-
ροντα.

ΣΠΑΡΚ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἐπιστολὴ μαθητοῦ πρὸς τὸν πατέρα του.
«Σεβαστὲ μοι πάτερ, σοὶ γράφω ἀπὸ τῆς Κυ-
ριακῆς. θὰ δώσω τὴν ἐπιστολήν μου εἰς τὸ
Ταχυδρομεῖον αὐρῖον Δευτέραν, θὰ τὴν λάβῃς
τὴν Τρίτην, θὰ μου ἀπαντήσῃς τὴν Τετάρτην,
διὰ νὰ ἔχω χρήματα τὴν Πέμπτην, εἰδεμὴ ἀ-
ναχωρῶ τὴν Παρασκευὴν καὶ τὸ Σάββατον θὰ
με ἔχετε σπίτι.»

Ἐπιστολὴ πρὸς τὴν Σωσάν.

Εἰς τὸ μάθημα τῆς ἀριθμητικῆς λόγου γενο-
μένου περὶ περιοδικῶν κλασματίων:
Ὁ διδάσκαλος. Βίπέ μου ἓνα περιοδικόν.
Ὁ μαθητής. Ἡ «Διάπλασις» διδάσκαλε.
Ἐπιστολὴ πρὸς τὴν Κλωνίαν τοῦ Παρισσοῦ.

Ἐν τῷ ξενοδοχείῳ.

— Παιδί, ἐρωτᾷ εἰς κύριος, ἔχεις κρύψῃ;
— Μάλιστα, κύριε, τώρα φέγγεται.
Ἐπιστολὴ πρὸς τὸν Ἀνδρέου τοῦ Νηρολέου.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

(Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι 26 Ἰουλίου ε.ε.)

359. Λεξιγράφος.
Τὸ πρῶτον μου ἐπὶρρημα καὶ ποταμὸς τὸ ἄλλο,
Κ' ἓνα πουλὶ τὸ ἄνθος μου ὄχι πολὺ μέγαλο.

Ἐπιστολὴ πρὸς τὴν Ζαχαρίαν Ι. Μακρή.

360. Στοχευογράφος.
Ἄν ἄλφα μ' ἀπαίρησῃς
καὶ κάπα μοῦ προσθήσῃς,
νεώτατος εἶ τὸν Ἄδην
κατέρχουμι τροχάδην.

Ἐπιστολὴ πρὸς τὸν Ἄνδρου τοῦ Ἀγροῦ.

361. Στοχευογράφος.
Ἄν πλανήτου τὸ κεφάλι κ' ὁ λαίμαρος ἀποκοπῆ,
τετραπόδον ἐγείρεται, ἐν ὀφθαλμοῦ ριπῆ.

Ἐπιστολὴ πρὸς τὸν Ἀρχιμηνίδου.

362. Λεξιγράμματα.
Ἄκοπα, χωρὶς νὰ θέλῃς μὴν φράσιν ὀμιλεῖς,
καὶ πως κατὰ ὑποφῆρας
μονασύλλαβα προφέρεται

Εἰς διάλεκτον οἰκίαν παντὸς ἔθνους καὶ φυλῆς.
Ἐπιστολὴ πρὸς τὸν Ἀτρεΐδου τοῦ Θαλασσομάχου.

363. Ἐρώτησις.
Κατὰ τί ὁμοιάζουσιν τὰ ὦτα μετὰ τὰ σιδηροῦρ-
γεῖα;

Ἐπιστολὴ πρὸς τὸν Κομικὸν Ἀριστοφάνου.

364. Πρόβλημα.
Ἄναρχοι καθ' ἑκάστην μίαν ἀμαρτιστοχίαν
ἐκ Νέας Ἰόρκης εἰς Ἄγιον Φραγκίσκον καὶ
μία ἐξ Ἄγιου Φραγκίσκου εἰς Νέαν Ἰόρκην.
Ἡ διάρκειά τοῦ ταξιδίου εἶνε ἑπτάήμερον.
Ἐκάστη ἀμαρτιστοχία, πρὶν φθάσῃ εἰς τὸ
τέμα τοῦ ταξιδίου τῆς, πᾶσαι ἀμαρτιστοχίας
θὰ συναντήσῃ κατ' ἀντίθετον διεύθυνσιν διερ-
χομένας;

Ἐπιστολὴ πρὸς Κ. Ἀκόπουλου.

365--369. Μαγειρικὸν γράμμα.
Δι' ἀνταλλαγῆς ἐνὸς γράμματος ἐκάστης τῶν
κάτωθι λέξεων μετ' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ
αὐτοῦ, νὰ σχηματισθῶσιν ἄλλαι τόσαι λέξεις:

Ἄλυτος, λάθος, λόγος, τόλμη, τόμος.
Ἐπιστολὴ πρὸς Βλαδίμηρον τοῦ Μοναχίου.

370-372. Κεχρομμένα δνόματα πόλεων.
1. Ὁ συγγενὸς ἀποχωρισμὸς χαρὰν ποτε δέν
φέρει.
2. Ἡ Θεσσαλία ὑπὸ Θεσσαλῶν οἰκεῖται.
3. Ὁ ἀνδρείος ἐν πολέμῳ φανεῖς ἀνταμείβεται
ἐν εἰρήνῃ.

Ἐπιστολὴ πρὸς τὴν Ἡμέραν τῆς Ἀνοίξεως.

373-378. Μεταμορφώσεις.
1. Τὸ Ἴον δι' 7 μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ κρήνη.
2. Ὁ Ἐσθρὸς δι' 7 μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ κορὰξ.
3. Ἡ Χίος δι' 8 μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ Ψαρά.

Ἐπιστολὴ πρὸς τὴν Κόρης τῆς Δεκάστῆς Ἰδης.
376. Ἀπλή ἀκροσχηθῆς.

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων
ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα θεοῦ, τὰ δὲ δευτέρᾳ ἀν-
τιστρόφως ἀναγνωσκόμενα τὸ ὄνομα θυγατρὸς
βασιλέως τῆς Κρήτης.

ΔΙΑ ΤΑΣ ΔΙΑΚΟΠΑΣ

ΤΟ ΜΟΝΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΟΠΑΙΔΩΝ

19 τόμοι. — 2000 εικόνες. — Δραχμαὶ 19

- Πρέπει νὰ διαβάζουν τὰ παιδιὰ τὸ καλοκαίρι ;
- Βεβαίωτατα ! καὶ ποίαν ἐποχὴν δὲν πρέπει νὰ διαβάξῃ ὁ ἄνθρωπος ;
- Ἀλλὰ τί ἐννοεῖτε νὰ διαβάζουν, τὰ μαθήματά των ;
- Ἄ, ὄχι ! δὲν εἴπαμε αὐτό· πρέπει νὰ κάμουν διακοπὴν, καὶ μάλιστα οἱ ἐπιμελεῖς καὶ προβιβασμένοι.
- Ἀλλὰ τότε τί πρέπει νὰ διαβάζουν ;
- Ὑπάρχουν καὶ ἄλλα βιβλία, ἐπίσης διδακτικά, ἐπίσης μορφωτικά, ἀλλὰ τὰ ὅποια ἔχουν τὸ πλεονέκτημα νὰ εἶνε εὐχάριστα καὶ διασκεδαστικά.
- Καὶ ὑπάρχουν εἰς τὴν γλῶσσάν μας τοιαῦτα βιβλία ;
- Πολλὰ ὄχι βέβαια· ἀλλὰ ἐγὼ γνωρίζω ἐν τῷ ὅποιον εἰμπορεῖ νὰ τα ἀναπληρώσῃ ὅλα.
- Καὶ ποῖον εἶνε αὐτό ;
- Ἐρωτᾶς σὰν νὰ σ' ἐφέραμεν ἀπὸ τὴν Κίνα ! Λημονεῖς, ἀδελφε, τὴν « Διάπλασιν τῶν Παίδων » τὸ μοναδικὸν εἰς τὴν γλῶσσάν μας περιοδικὸν διὰ παιδιὰ ;
- Ὡ, καλὰ λές ! . . .
- Βέβαια ! τὴν « Διάπλασιν τῶν Παίδων ». Καὶ τί δὲν περιέχουν οἱ τόμοι τῆς : εἰκόνας πλῆθος, μυθιστορήματα ἠθικώτατα καὶ τερπνότετα, διηγήματα ποικίλα, δραματία, κωμωδίας, διαλόγους, μονολόγους, ποιήματα, μύθους, ἀλληγορίας, περιγραφάς, ἐπιστημονικὰ ἔθρα εὐληπτα καὶ μὲ χάριν γραμμίνα, βιογραφίαι μεγάλων ἀνδρῶν, παιδικὰ πνεύματα, παντοειδῆ αἰνίγματα, παιγνίδια καὶ ἄλλα χίλια δύο. Περιεργον μού φαίνεται πῶς ἕως τώρα δὲν τοὺς ἠγόρασες διὰ τὰ παιδιὰ σου.
- Ἐχεις δίκαιον, πρέπει νὰ τοὺς ἀγοράσω τοὺς τόμους τῆς « Διαπλάσεως » διὰ τὰ παιδιὰ μου καὶ διὰ τὰ ἀνεψάκια μου.
- Ὅτι πρέπει νὰ τοὺς ἀγοράσῃς δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία· σοὺ συνιστῶ μόνον νὰ μὴ ἀναβάλῃς οὐδὲ στιγμὴν, ἂν θέλῃς νὰ τοὺς πάρῃς φθηνά. Ἴδου τί λέγει ἡ εἰδοποίησις τοῦ ἐκδότου· διάβασέ την καὶ σπεύσε νὰ ἐπωφεληθῇς τῆς εὐκαιρίας :

ΕΚΤΑΚΤΟΣ ΚΑΙ ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΕΥΚΑΙΡΙΑ

παρέχεται ἀπὸ σήμερον εἰς τοὺς γονεῖς τοὺς ἐπιθυμοῦντας τὴν διὰ τῆς ἀναγνώσεως ἠθικῶν καὶ τερπνῶν βιβλίων μόρφωσιν τῶν τέκνων των.

Ἡ Διεύθυνσις τῆς « Διαπλάσεως τῶν Παίδων » σχηματίσασα πλήρως σειράς τῶν ἤδη ἐκδοθέντων 24 τόμων τῆς Α' περιόδου (1879—1893) τοῦ περιοδικοῦ τούτου, προσφέρει εἰς τὸ κοινὸν τοὺς πλεονάζοντας τόμους εἰς τιμὴν κατὰπληκτικῶς εὐθηνῆν, ἧτοι πρὸς δραχμὴν 1 τὸν τόμον, ἀντὶ τῆς συνήθους αὐτῶν τιμῆς τῶν δραχμῶν 2,50.

Οἱ πλεονάζοντες καὶ πρὸς μίαν δραχμὴν ἕκαστος παρέχόμενοι εἶνε οἱ ἐξῆς 19 τόμοι : 4^{ος}, 5^{ος}, 6^{ος}, 7^{ος}, 8^{ος}, 9^{ος}, 11^{ος}, 12^{ος}, 14^{ος}, 15^{ος}, 16^{ος}, 17^{ος}, 18^{ος}, 19^{ος},

20^{ος}, 21^{ος}, 22^{ος}, 23^{ος}, 24^{ος}, πωλούμενοι καὶ χωριστὰ ἕκαστος.

Οἱ ἐκ τῆς ἀνω σειρᾶς ἐξαιρούμενοι πέντε τόμοι εἶνε σχεδὸν ἐξηνητημένοι, πωλοῦνται δὲ τὰ ὀλίγιστα εὐρισκόμενα ἀντίτυπα τοῦ 1^{ου}, 3^{ου} καὶ 13^{ου} τόμου πρὸς δρ. 2,50 ἕκαστον, τοῦ 10^{ου} δρ. 4 καὶ τοῦ 2^{ου} δρ. 10.

Καὶ ἐκ τῶν 19 δὲ τόμων τῆς δραχμῆς οἱ βαθμῶν ἐξαντλούμενοι θὰ ὑπερτιμηθῶσι πάλιν· ὥστε οἱ θέλοντες νὰ ἐπωφεληθῶσι τῆς εὐκαιρίας πρέπει νὰ σπεύσωσιν.

Ἐκαστος τόμος τῆς « Διαπλάσεως τῶν Παίδων », κοσμεῖται δι' 100 ἕως 130 εικόνων εἶνε ἀνεξάρτητος τῶν ἄλλων τόμων καὶ ἀποτελεῖ αὐτοτελὲς βιβλίον.

Ἐν τοῖς τόμοις τῆς « Διαπλάσεως » ἐκτὸς τῆς ἄλλης ποικίλης ἐξόχως ἐπαγωγῆς, μορφωτικῆς καὶ διδακτικῆς ὕλης, ἐμπεριέχονται καὶ τὰ ἐξῆς ἠθικώτατα μυθιστορήματα, τὰ πλείστα τῶν ὁποίων ὡς κύρος τῆς φιλολογικῆς αὐτῶν ἀξίας καὶ τῆς μορφωτικῆς αὐτῶν δυνάμεως φέρουσι τὴν βράβευσιν αὐτῶν ἀπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας :

Ὁ Ἀνοικτόκαρδος, ἐν τῷ 6^ω τόμῳ. — Οἱ τρεῖς μικροὶ Σωματωφύλακες, ἐν τῷ 7^ω καὶ 8^ω. — Ὁ Βράχος τῶν γλάρων, ἐν τῷ 9^ω. — Ὁ Μικρὸς ἦρω, ἐν τῷ 10^ω. — Ἡ Κόρη τοῦ Γεροθωμά, ἐν τῷ 11^ω. — Ὁ Ἰωάννης Καστέρης, ἐν τῷ 12^ω, 13^ω καὶ 14^ω. — Τὸ Κερβάνιον ἐν τῷ 13^ω καὶ 14^ω. — Αἱ Διετεῖς διακοπαί, ἐν τῷ 15^ω καὶ 16^ω. — Ὁ Πλοίαρχος, ἐν τῷ 17^ω καὶ 18^ω. — Ἡ Γυροποῦλα, ἐν τῷ 19^ω καὶ 20^ω. — Ἡ Ἀδελφοῦλα μόν, πρωτότυπον μυθιστόρημα τοῦ κ. Ξενοπούλου, ἐν τῷ 20^ω. — Οἱ Καλοὶ ἄνθρωποι ἐν τῷ 21^ω. — Ὁ Μικρὸς λόρδος, ἐν τῷ 22^ω. — Ὁ Κληρονόμος τοῦ Ροβινσῶνος, ἐν τῷ 23^ω καὶ 24^ω.

Ἀνάγνωσμα τοιοῦτον εἰς τόσον μικρὰν τιμὴν προσφερόμενον εἶνε τυχερὸν ἀπόκτημα διὰ τοὺς ἐνδιαφερομένους ὑπὲρ τῆς μορφώσεως τῶν τέκνων των γονεῖς.

Οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις δέον νὰ προσθέτωσιν εἰς τὴν τιμὴν ἕκαστου τόμου καὶ λεπτὰ 10 διὰ ταχυδρομικὰ τέλη. Οἱ δὲ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ πέμπουσιν εἰς χρυσὸν τὸ ἀντίτιμον, δὲν προσθέτουσι δὲ ταχυδρομικὰ τέλη.

Ποσὰ μικρότερα τῶν 5 φράγκων, ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ, εἶνε δεκτὰ καὶ εἰς γραμματόσημον.

Αἱ παραγγελίαι ἀπευθύνονται, μετὰ τοῦ ἀντιτίμου, δι' ἐπιστολῆς συστημένης κατ' εὐθείαν

Πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον
ἐκδότην τῆς « Διαπλάσεως τῶν Παίδων »
Πλατεῖα Ὁμονοίας, ἀριθ. 10 τῆς ὁδοῦ Δώρου
Εἰς Ἀθήνας

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παραστῆν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὁμογενείας· καὶ ὑπὸ τοῦ Ὀικουμένου τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 5.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 7
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1^{ην} ἕκαστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἕν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λσπ. 10.— Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ: ἐν Ἀθήναις
Πλατεῖα Ὁμονοίας, ἀριθ. 10 τῆς ὁδοῦ Δώρου.

Περίοδος Β'.—Τόμ. 1^{ος}.— 20

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 2 Ἰουλίου 1894

Ἔτος 16^{ον}.—Ἀριθ. 20

Η ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ ΡΟΖΑΛΒΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΣΕΡΟΝ ΔΕΛΑΒΡΥΓΙΕΡ
[Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελίδα 145]

ΙΓ'

Ἡ κακολογία δὲν εἶνε οὔτε τῶν μικρῶν οὔτε τῶν μεγάλων πόλεων ἀποκλειστικὸν προνόμιον. Παντοῦ καὶ πάντοτε οἱ ἄνθρωποι ἀγαπᾶσι νὰ κακολογοῦν, πολὺ ἢ ὀλίγον τὸν πλησίον των. Τούτο συνέβαινε, ἐννοεῖται, καὶ εἰς τὸ Διὰ, ὅπου τὸ ὄνομα τῶν κατοίκων τῆς Μανωλίας εὐρίσκετο εἰς τὸ στόμα τῶν μοχθηρῶν, εἰς ὅλας σχεδὸν τὰς αἰθούσας τῆς ἀκτῆς :

«Τὸ πέρνον λοιπὸν δι' ἀλήθειαν οἱ Μορδάς τὸ παρωπίδιον τῆς κόρης των καὶ πιστεύουν σοβαρὰ ὅτι κανεὶς πριγκηψ ἀπὸ τὴν βασιλικὴν οἰκογένειαν θὰ ἔλθῃ νὰ τὴν ζητήσῃ εἰς γάμον ;» ἔλεγε γρηαῖα τις κυρία πρὸς τὴν γειτόνιά της.

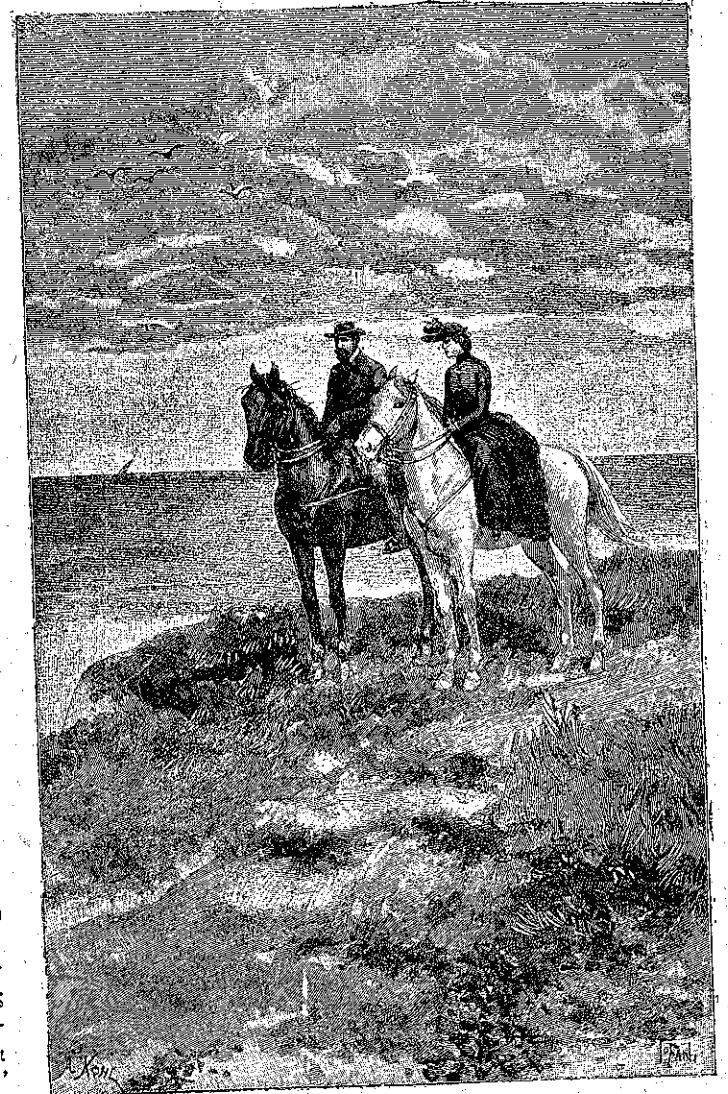
— Τί σας κάμνει νὰ το ὑποθέτετε ; ἤρώτα ἡ ἄλλη.
— Πῶς ; δὲν ἤξεύρετε ὅτι ἡ δεσποινὴς Εὐτυχία ἀπέκρουσε φέτος τρεῖς λαμπρὰς προτάσεις ; Δέν τὴν ἐζήτησεν ἕνας λαμπρὸς μηχανικός, ἕνας κόμης, καὶ ἕνας πλούσιος Ἄγγλος, περίφημος εἰς ὅλον τὸν κόσμον διὰ τὰ ἄλογά του ; Ἄς προσέξῃ ! ὁποῖος εἶνε πόσον ἀκατάδεκτος τὴν παθαίνει ἐπὶ τέλους ! Ἀλλὰ ποῖός το ξεύρει πάλι, εἶνε τόσον ἰδιότροπος πού εἰμπορεῖ καὶ νὰ μὴ θέλῃ νὰ ὑπανδρευθῇ Φαντάσου κόρη στὴν ἡλικίαν της καὶ νὰ μὴ πατῆ στὸ Καζινο ! Ἄν ἤθελε νὰ ὑπάγῃ, οἱ γονεῖς της θὰ τὴν ἐπήγγιζαν βέβαια, διότι καθὼς λέγουσιν, ὅτι θέλῃ αὐτὴ γίνεσθαι ἐστὸ σπῆτι.

— Καὶ αἱ φίλαι της ὅμως, αἱ δεσποινίδες Ροσμπριζὲ καὶ Μπρεβάλ, δὲν εἶνε περισσότερον φιλόκοσμοι ; παρετήρει ἡ ἄλλη κυρία.

— Ἡ κόρη τοῦ πρῶην συμβολαιογράφου εἶνε ἀκόμη φιλόκοσμος, ἔπειτα δὲν εἶνε ὅρατα ὅσον αἱ ἄλλαι. Ὡς πρὸς τὴν ὄρανήν, ποῖος σας λέγει ὅτι μ' εὐχαρίστησιν της ἀφίγει τόσας ἑορτάς ; Ἡ δεσποινὴς Μορδάς ὅμως ἐπιβάλλεται εἰς ὅτι λέγει, εἰς τὸν κύκλον της θεωρεῖται χρησμός. Δι' αὐτὸ καὶ δὲν θέλει νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ αὐτὸν τὸν κύκλον. Αἱ ἀνεψαῖά μου τὴν προσεκάλεσαν ἕως τώρα εἰς ὅλας τὰς συναστροφάς καὶ δὲν ὑπέγγε παρὰ μόνον εἰς μίαν !

Ἐν τούτοις ἡ πριγκηπίσσα Ροζάλβα ἐσκέπτετο ἤδη περὶ γάμου, ἀλλ' ὄχι τοῦ ἰδιοῦ της. Ἦδη ἀπὸ πολλῶν μηνῶν ὁ τοῦ Ρολάνδου μετὰ τῆς Ἀλίκης εἶχεν ἀποφασισθῆ. Ἐπειδὴ ὅμως σοβαρὰ αἰτία ἀπηγόρευον τὴν τέλεισιν του πρὸ τῆς ἐνηλικιώσεως τῆς ὄρανης, τὸ πρᾶγμα ἐτηρεῖτο μυστικὸν καὶ εἰς τὴν Μανωλίαν καὶ εἰς τὴν Σιμόνην, περιβάλλον διὰ θελήτηρον ἰδιαιτέρου τὸν κύκλον τῶν κατοίκων των.

Ἐν τούτοις ἡ δεσποινὴς Ροσμπριζὲ συνεπλήρωνε τὸ εἰκο-

Ἦσαν σιωπηλοὶ καὶ οἱ δύο, ἐνὸς τὰ ἔλογά των ἐπεριπάτουσιν σιγά (Σελ. 155. στήλ. δ.).

στὸν πρῶτον ἔτος τῆς ἡλικίας της καὶ περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ Μαΐου ἡ εἰδησις ἤρχισε νὰ κυκλοφορῇ, καὶ τέλος δὲ ὠρίσθη καὶ ἡ ἡμερομηνία τῆς τελετῆς.

Ἐν ᾧ ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Μπρεβάλ, μετὰ τῶν μελλονύμφων, ἀφιερῶνουν σχεδὸν ὅλον αὐτῶν τὸν χρόνον εἰς τὴν διακόσμωσιν τοῦ πύργου Ροσμπριζὲ, ἡ Εὐτυχία καὶ ἡ Λουκία εἶνε ἀχώρισται. Συχνὰ μάλιστα μένουσιν μόναι, διότι ἡ κυρία Μορδάς βοηθεῖ τὸν σύζυγόν της, καταγιγόμενον εἰς μέγα τι-